

“கற்றோர்க்குடாமுதப்பர் கல்விதனி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோ மெனவுகந்து பின்புதற்பார்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ் சேயிகழ்க்க
யாச்சரிய மேந்தா னவர்க்கு.”

விவேகசிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1.

1892ஆம் ஆக்டோபர்மீ.

இலக்கம். 6.

புஷ்பங்களும் அவற்றின் தொழிலும்.

ஜீவாசிகளுடைய பொதுவான இருபெருங் குணங்களில் முதலாவதான ஆறாவர் கணிகர விருத்தி மரவர்க்கத்தில் எட்டுத்தேறும் இயல்பை முன் சஞ்சிகையில் ஒருவாறு கவி முடித்தோம் அல்லவா. இப்போது அம்மரவர்க்கங்கள், தங்கள் தங்கள் ஜாதிகேற்றப்படி தங்களுக்குப்பிரதி நிதியாகப் பிற்கினை புண்பெண்ணி விடும் ஜீவ ராசிகளின் இரண்டாம் இலக்கணமாகிய பிரத்தி யுத்தபாநனம் என்னும் தொழிலை எவ்விதம் நிறை வேற்றுகின்றன என்று சற்றே ஆராய்வோமாக.

2. இத்தன்மையான ஆராய்ச்சிகள் வெளியி லுள்ள காலுயித பதார்த்தங்களைச் சமப்பதப் பட்டிருப்பதால் நாம் மெதுஅறைக்குள்ளிருந்து கண்முடி யோசித்து மனக்கணக்கிட்டுக் கொள் ளுதல் மாத்திரத்தால் உண்மை கிரணயிப் பது கூடா தாதலின், சற்றே வெளியி றை ந்கிப் பற்பல மரங்களிருக்கும் யா தாவதொரு தோட்டத்தில் சென்று சுற்றிப் பார்த்து வருவோமாக. இதோ! இந்தத் தோட் டத்தில் ஒருபுறம் மா, பலா, தென்னை, புன்னை, புளி, கமுகு முதலிய மரங்கள் நெருங்கி வளர் ந்து சேயியர்க ளிற்பது, பாருங்கள்! சுற்றிப் புறம் அதோ! காகம்*, எலுமிச்சை, மாதுளை, கொய்யா முதலிய செடிகள். என்றாய் வளர்ந்து பசிதமாய் நிற்கின்றன. அதற்கும் அப்புறம் வாய்க்காலருகில் என்றாய் பக்குவம்பண்ணின

நிடரில் கத்தரி, வெண்டை, மிளகாய் முதலிய சிறு செடிகளும் பாகல், புடல், வெள்ளரி, அவ னை முதலிய கொடியினங்களும் பல பல கிரை களும் எவ்வளவு செறிப்பாய் வளர்கின்றன. ஆ! ஆ! இதோ! சுவர்க்க வர்ணமாய் விளங்கும் இப்பிரக்கம் பூப்போல,

“புன்கொடி முகண்டைப் பொறிப்புற வான்பூப்
பொன்போற் பீரமொடு புதற்புதன் மலர்.”

என்னும் கதிரேதேவர் மொழிக்கு கச்சினர்க் கிரியமும் பொருள் விளக்கக் கூடியதாம்? வாய்க்கால் வரம்பில் ஒரு வரியாய் வாதைகள் கிற்பது எவ்வளவு அலங்காரம்! அதற்கு அப்பு றம் வயலிலோ செல் பரிரையிருக்கின்றது. வாய் க்கால் வரம்பு முதல் நாம் உள்ளே பிரவேசித்த தோட்டத்து வாசல்வரையும் தும்பை, துத்தி, ஆதகு, கோரை என்றிப்படி என்னன்ற புற் பூண்டு செழு கொடிக்களை மிதித்துக் கொண்டல் வவா எடக்கிலேயும். அவைகளை ஒருவரும் கவ னிப்பாரில்லை. ஒவ்வொரு வேளை வெட்டியெழி யவேண்டுமென்ற ஒரு ஞாபகத்திற்கு இடம் வந்தால் உண்டேயன்றி அவற்றைத் தீண்டெவ ருமில்லை. திரும்பிப்பார்ப்பாருமில்லை! திட்டுவ தற்கேனும் அவை யொவ்வொன்றிற்கும் ஒவ் வொரு பெயரிடலாகாதா? “கொல்லை எல்லாம் செடிவளர்ந்து விட்டது, கொடி பட்டத்து விட் டது. கொத்தடா, வெட்டடா!” என்று பொதுப் பெயரால் கூறவதேயன்றி யாரோனும் இன்ன இன்ன செடிகள் என்றும் இன்ன இன்ன கொடி கள் என்றும் பெயரிட்டதொன்று—கொண்

* இதை “காகம்” என்று சொன்னால் வறண்டுவிடும்.

டாட் அல்ல—கொலைபுரிய எனும் சொல்வதைக் கேட்டிருக்கிறோமா? பொறுங்கள்! ஈசுர சிருஷ்டியாகிய அனைத்தையும் சமதிரஷ்டியாகப் பார்த்து எம்க்கு எட்டிய மட்டும் அவற்றின் விசித்திர விசேஷங்களை பறிய எாம் உண்மையாக ஆணைப்படுவோமானால்; இப்புற பூண்டுகளையுஞ் சோதிக்க எம்க்குத் தருணம் கேரிடும். சர்க்காலம் தோட்டத்திற்கு எாம் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு மேல் ஆலோசிப்போம்.

3. ஏறக்குறைய ௫௦-வருஷத்திற்கு முன் இந்தப்பூமி வெட்ட வெளியாகக் கிடத்த தென்றும் சுரு சுருப்புப் பட்டிச் சுப்பையன் செட்டி அந்தப்பாழம்பூமியை அடைத்துத் திருத்தி இவ்விதம் தோட்டமாக்கிக் கொண்டா னென்றும் எாம் கேட்டிருக்கிறோமே! அவர் இம்மரங்களை யுண்டு பண்ண என்ன செய்தார்? பல இடங்க ளிலிருந்தும் விதை காய்களை வரவழைத்துப் பரவிப்பயிராக்கி ஈட்டு வளர்த்தார் என்பது சரி தான். பருவம் தோறும் அப்படியே கிரை, வெள்ளை, புடல் முதலிய விதைகளை யூன்றித் தான் அப்பட்டர் பயிர்களும் உண்டாயிருக்கின்றன. கெல்காலத்தோறும் விதைத்து வயல் பயிரிடுவதைக் கண்டிருக்கிறோம். இப்புற பூண்டு கள் எப்படி யுண்டாயின? அவைகளும் அப்படியே தங்கள் தங்கள் இளத்தில் விதை விழுந்தே யுண்டாயின என்பது, இதோ இத்துத்தியின் உவர்த்த காயை யெடுத்துப் பார்த்தால் அதற்குள் நிறைய விதை இருப்பதும் சிதறிய விதை களிலிருந்து சிறு சிறு துத்திச் செடிகள் கிளைத்து வருவதும் கண்டால் அறியலாம். இப்புற தீனையின் இனமானதினாலே தினைக்கதிர் போல ருலை வாய்த்துச் சிறுசிறு அரிசியினால் கிரம்பியிருப்பது பாகுங்கள். இப்படியே பட்டுக்குடையைப் பார்த்திலும் சிறந்த அழகு கொண்ட இக் காளானும் தோட்டத்து மதிலிலும் இக்குளத்திலும் பட்டாந்து கிடக்கும் பலவகைப் பாசியினங்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய சிறு சிறு விதைகளாலேயே உற்பத்தியாயின என்பது கிராக்ஷுபாகவகிண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிறு வருவை பெரிதாகக் காட்டும் கீற்றுருவினக்கிள்ளும் மந்திரம் மது கையில் இப்போது இருக்குமாயின் அதனை நிரூபித்தல் எளிதாகக் கூ

டும். இனி எாம் இவ்வித சோதனைக்குப் புறப் படும்போது ஆவசியம் கொண்டு வர வேண்டியதுண்டு. ஆயினும், எாம் கண்ணாகக் காணக் கூடிய காய், விதை, இவைகளையுடைய புறப்பூண்டு செடி கொடி முதலிய யாவும் அந்த அந்தவிதைகளிலிருந்தே உற்பத்தியாகின்றன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லையே. அம்மட்டேனும் “வித்தில்லாத சம்பிரதாயம் மேலுமில்லை கீழுமில்லை” என்பது பொய்யல்லவே.

4. இனி இவ்விதைகளும் காய்களும் எப்படியுண்டாகின்றன என்று பார்ப்போம். “சரி! சரி! மரம் விதையிலிருந்தும் வந்தது! விதை மரத்திலிருந்தும் வந்தது! மரமூக்கினதா காய் முத்திததா என்று கேட்க வருகிறீரோ,” என்று சந்தேகிக்க வேண்டாம். அவ்விதமான கேள்விகளெல்லாம், தெருவில் மீமோடு வந்துவிட்டால் தீண்டல் படுமென்று கதவையடைத்துக் கொண்டு அறையிலேயே இருக்கிற சாம்பதிக்கூதரிடம் கேட்டால் அவர் கக்கத்திலிருக்கும் ஸ்காத்த புரானம் பார்த்தும் கண்ணாடிக் கண்க்கிட்டும் மெதுசந்தேகம் தெனிய உபதேசிக்கிலும் உபதேசிப்பார். எாம் இங்கே ஆராய்ப்புக்குத்தகுதி சிருட்டி யெப்படி என்றல்ல. இதோ சிறு கும் இன்றாக (சாத்தை) மரத்திலிருந்து இதோ தோன்றும் இன்றாகப் பழம் எவ்விதம் உண்டாகிறது, என்று அறிந்தால் எம்க்குப் போதுமாக இருக்கும். எம் தகுதிக்கேற்ற சொற்ப ஆராய்ச்சி தானே எாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

5. இன்றாகப் பூவிலு ஒன்றைப் பறித்து நன்றாகப் கவனித்துப் பார்ப்போம், இவ்வித ஆராய்ச்சிக்காகப் பறித்துப் பார்த்து புஷ்பங்கள் அப்போது அவருகிறதாக இருக்கவேண்டும். முற்றிலும் அவர்த்து பொழுது சென்ற மலர்களாக இருந்தால் அவற்றின் உறுப்புக்களில் சில உறுப்த்தும் அறித்தும் இருக்கக் கூடும். அலராத மொட்டாக இருக்கும் விஷயத்தில் உறுப்புக்கள் முழுதும் பூரணமாகத் தோற்ற மாட்டாது. மேலும் எாம் மலர்களை அடர்த்தெடுக்கும்போது எவ்வளவோ கவனித்து அங்கப்பங்க்களுக்கு இவ்வளவாமல் மெல்லெனக்கின்றன எடுத்தலும் ஆவசியம்.

இதோஇவ்வாறு (காந்தை) மலர்ச்சியான பக்குவ முடையதாயும் பத்திரமாக எடுக்கப்பட்டதாயும் இருக்கிறது. இதனைப் பாராருங்கள். இதனை எத்தனை உறுப்பு இருக்கின்றன? அடியில் இதோ இருப்பது காம்பு, கிள்ளுண்ட இடத்திலிருந்து இன்னும் கிறிது கணவடிந்த கொண்டிருக்கிறது. இப்படியே எல்லா மலர்களுக்கும் பிடமாக மரக்கொம்பினின்றும் கிளைத்து வரும் காம்பு உண்டல்லவா, அதற்குப் புஷ்பபிடம் அல்லது பூந்தாள் (peduncle) என்று பேர். இக்காம்பு கிள்ளுண்ட போல் விரிந்து பூவின் அடியைச் சுற்றி கிற்பது தெரிகிறதா? கவனித்துப் பார்த்தால் இக்கிள்ளுண்டத்தின் மேல் விளிம்பில் காங்கு பரிசுத்திலுமாக ஐந்து பற்போன்ற சிறு நுளிகள் காணப்படும். அந்நுளிகளைப் பிரதானமாகக் கொண்டு கோக்கில் அவை ஐந்தாம் ஐந்த பசுமையான இதழ்களின் சாயை தோற்றுவிக்கலாம், உண்மையில் ஐந்து இதழ்கள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து வளையப்பட்டு இவ்விதம் கிண்ணம்போல் இவ்வாறு மலரின் அடிப்பிடம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோ அந்த அவரைப் பூவில் இவ்வடிப்பிடம் ஐந்து இதழ்களால் ஆக்கப்பட்டதென்பது இன்னும் கண்ணுக்குத் தலவருகின்றது. இக்கொய்யா மலரில் அவை முற்றும் பிரிந்த ஐந்திதழாக இருப்பதைப் பாராருங்கள். இப்படிக்கிண்ணம்போல் பூவாற்றாங்கிக் கொண்டு கிறக்கும் இப்பசுமையாகிய ஐந்து இதழ்களுக்கும் புறவிதழ் (sepals) என்று பேர். ஐந்து இதழும் சேர்ந்த கூட்டத்திற்கு புல்லி (calyx) என்று சொல்வார்கள். இப்பு அலகுமுள்ள அதனைப்பொதித்து காத்து நின்றதாம் இப்போது கூறிய புல்லி என்னும் புறவிதழ்த்தொகுதியே யாம். அலராத மொட்டைப் பார்த்தால் இவை எவ்வளவு பலமாப்ப் பொதித்து சிறிது தென்பது விளங்கும். மலர் உதிர்ந்து காயானதின் பின்னால் அதோ அவ்வாறு காணின் அடியில்

பேரக (நாந்தை) மலர்.

1. புறவிதழ் (Sepals)
2. அகவிதழ் (petals)
3. மரத்தாவி (pistil)
4. மரத்த பஞ்சம் (anther)

1. புறவிதழ் (Sepals)
2. அகவிதழ் (petals)
3. மரத்தாவி (pistil)
4. மரத்த பஞ்சம் (anther)

இதோ இவ்வாறு (காந்தை) மலர்ச்சியான பக்குவ முடையதாயும் பத்திரமாக எடுக்கப்பட்டதாயும் இருக்கிறது. இதனைப் பாராருங்கள். இதனை எத்தனை உறுப்பு இருக்கின்றன? அடியில் இதோ இருப்பது காம்பு, கிள்ளுண்ட இடத்திலிருந்து இன்னும் கிறிது கணவடிந்த கொண்டிருக்கிறது. இப்படியே எல்லா மலர்களுக்கும் பிடமாக மரக்கொம்பினின்றும் கிளைத்து வரும் காம்பு உண்டல்லவா, அதற்குப் புஷ்பபிடம் அல்லது பூந்தாள் (peduncle) என்று பேர். இக்காம்பு கிள்ளுண்ட போல் விரிந்து பூவின் அடியைச் சுற்றி கிற்பது தெரிகிறதா? கவனித்துப் பார்த்தால் இக்கிள்ளுண்டத்தின் மேல் விளிம்பில் காங்கு பரிசுத்திலுமாக ஐந்து பற்போன்ற சிறு நுளிகள் காணப்படும். அந்நுளிகளைப் பிரதானமாகக் கொண்டு கோக்கில் அவை ஐந்தாம் ஐந்த பசுமையான இதழ்களின் சாயை தோற்றுவிக்கலாம், உண்மையில் ஐந்து இதழ்கள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து வளையப்பட்டு இவ்விதம் கிண்ணம்போல் இவ்வாறு மலரின் அடிப்பிடம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோ அந்த அவரைப் பூவில் இவ்வடிப்பிடம் ஐந்து இதழ்களால் ஆக்கப்பட்டதென்பது இன்னும் கண்ணுக்குத் தலவருகின்றது. இக்கொய்யா மலரில் அவை முற்றும் பிரிந்த ஐந்திதழாக இருப்பதைப் பாராருங்கள். இப்படிக்கிண்ணம்போல் பூவாற்றாங்கிக் கொண்டு கிறக்கும் இப்பசுமையாகிய ஐந்து இதழ்களுக்கும் புறவிதழ் (sepals) என்று பேர். ஐந்து இதழும் சேர்ந்த கூட்டத்திற்கு புல்லி (calyx) என்று சொல்வார்கள். இப்பு அலகுமுள்ள அதனைப்பொதித்து காத்து நின்றதாம் இப்போது கூறிய புல்லி என்னும் புறவிதழ்த்தொகுதியே யாம். அலராத மொட்டைப் பார்த்தால் இவை எவ்வளவு பலமாப்ப் பொதித்து சிறிது தென்பது விளங்கும். மலர் உதிர்ந்து காயானதின் பின்னால் அதோ அவ்வாறு காணின் அடியில்

பிடம்போல் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது காணின். இப்படிக்காயாயும் விடாது ஒட்டியிருக்கும் புறவிதழ்த்தொகுதிக்கு “விண்ணாப்புல்லி” (persistent calyx) என்று பேர். கல்லது வெயில் ஏறுகிறதற்குள் இச்சோதனையை முடித்துக் கொண்டு விட்டுக்குப்போகவேண்டும். ஆதலின் இப்போது காம் பார்வையிட்ட பசிய புறவிதழ்க்குள் என்ன என்ன இருக்கின்றன என்று சொதித்தறிவோம், உள்ளே புறவிதழ்க்குடத்த வரியில் இதோ ஐந்து மங்கல் வெண்மையான இதழ்கள் இருக்கின்றன. இவை புறவிதழ்போல் ஒன்றோடொன்று ஒட்டியிருக்கவில்லை. தனித்தனி யிருக்கின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் “அகவிதழ்” (petals) என்று பெயர். ஐந்து அகவிதழும் சேர்ந்த தொகுதிக்கு “அல்லி” (corolla) என்று கூறுவர். இவ்வகவிதழ்களிருக்கும் வந்தானத்தைக்கவனியுங்கள். புறவிதழ்கள் இரண்டின் இடையிடையே அல்லவா இவ்வகவிதழ்கள் தோன்றுகின்றன. புறவிதழும் அகவிதழும் ஒரே ஒன்றின் உள் ஒன்றாக அல்ல இருப்பது. அப்படியிருந்தால் மொட்டையிருக்கும்போது புறவிதழும் அகவிதழும் ஒரே யிடத்தையே முடக்கூடியவையாக இருப்பதினால் இடை வெளிதோற்றமும், உள்ளிருக்கும் அங்கங்கள் போதுமானபடி பொதியப்படாமலிருக்கவும் கேட்கும். காம் பூவாக்குப் புஷ்பம் எடுக்கையில் பத்திரம் பறித்து ஒரு இலை வெகுவும் ஒரு இலை குறுகவும் இட்டுவிட்டு, அவை இரண்டாலும் பொதியப்படாத இடத்திற்குக்கோணலாக இரண்டினை பின்னும் எப்படி விசேஷமோ, அப்படியேதான் புறவிதழ் ஐந்தாலும் மூட்டப்படல்தல்கள் மறைப்பும், புறவிதழ் இரண்டானபுட்டையில் ஒவ்வொரு அகவிதழ் இருந்து உள்ளிருக்கும் உண்மையான மலருறுப்புக்களை கண்ணுப்ப் பொதித்து காப்பாற்றுவின்றது.

6. “ஏது! உண்மையான மலருறுப்புக்கள் இன்னும் உள்ளாகவா இருக்கின்றன? அகவிதழ் புறவிதழ் என்று காம் பிரித்தறிந்துகொண்டவை யல்லவோ?” எனின்; அப்படியே அகவிதழ் புறவிதழ் இரண்டும் உண்மையான மலருறுப்புக்கள் அல்ல. இவை யிரண்டு மில்லாத

* இந்த 3 இலக்கம் கலையெழில் புள்ளிக்கோடு போட்டுக் குறிக்கப்பட்ட பக்கத்தைக் குறிக்கிறது. 165-வது பக்கத்திலுள்ள படத்தில் இந்த பாகம் தனியாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. பார்த்துத் தெளிவாய் அறிந்துகொள்க.

புஷ்பங்கள் அளித்தம். சாதாரணமாய்மரங்கிறைய கிற்கும் மற்ற இலைகளே யொத்த இலைகளே; உள்ளிருக்கும் மிருதுவான அங்கங்களுக்கு இசைய இப்படி மெல்லிய உருவெடுத்து, அகவிதம், புறவிதம் எனக்கற்றி கின்று, உள்ளிருக்கும் பிரதான அங்கங்களைப் பாதுகாத்து வருகின்றன; சதுரங்க சேனாவலயம் சூழ் கோட்டை கொத்தளம் கட்டி அவை கடுவே அகேக பிரகாரமாய்வரன்மான அரண்மனையுள்ளே பட்டவர் த்தினியோடும் சிம்ஹாசன பதிபாய் விற்றிருக்கும் அரசனையறித்து தெரிசித்தச் சல்லாபிக்க இடம்பெறாத ஏழை ருக்கிராமவாசிகள், கோட்டைவாசற் சேவகனைப்பார்த்த வானும் கையும் கண்டு மன்னவனாக மகித்து வந்தன வழிபாடு செய்யும் மடமைபோலன்றோ, நிறமும் மனமும் கண்டு புறவிதம் அகவிதமாகிய இப்புஷ்ப காவலானரை மலர் என்றும் பூ வென்றும் வாழ்த்திப் போற்றுகின்றோம். இனி அம்மதிப்பினை விட்டு, உள்ளிருக்கும் உண்மையான உறுப்புக்கள் எவை பென்று உற்பப்பார்ப்போமாக. அப்பரிசேரணைக்குச் சற்றும் தடை யில்லாமலிருக்கும்படி ஐந்து புறவிதங்களையும் மெதுவாக அடர்த்த எடுத்து விடுவோம். பிற்போதி என்ன என்ன காணப்படுகின்றன? உரு

மகரந்தபூக்களும் இத்தொட்டி போன்ற, உருவாகாதபூக்களும்.

ண்டு கீண்ட உட்குழித்த தொட்டி போன்ற தலைகளோடும் பல சிறு கம்புகள் தோற்றுகின்றன அவ்வாறு இக்கம்புகள் இரண்டுமூன்று ஒன்றாக அடியிற் சேர்த்த வளையப் பட்டிருப்பினும் தலைகள் வெவ்வேறாக இருப்பதுபார்க்கலாம்.

பார்த்தால் தெரியவரும். இதைக்குறித்து இனி யொரு பொழுது ஆலோசிக்க வேண்டும். இப்போது எம் கண்டு கொள்ள ஒவ்வொருதொட்டி போன்ற மகரந்த பஞ்சரத்தின் யாது இருக்கின்றதென்று விசாரிப்போம். மகரந்தபஞ்சரமாகிய தலை இருபுறமும் உட்குழித்திருப்பது கண்டோமல்லவா? உண்மையில் இத்தலைப்பில் வலப்புறம் இடப்புறமாக இரண்டு சிறு அறைகள் ஒன்றுபட்ட புனர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப் புனர்த்தினைத் திவல் உண்டான் பொருத்தானதான், இவ்மனம் இருபுறமும் குழியாகத் தோற்றுகின்றது. புஷ்பம் விடுகின்ற காலத்தில் இப்பொழுது அடியில் சற்றே விவருகின்றது. விவகவே புள்ளிருக்கும் மகரந்தப்பொடி வெளியே சிதறுண்டு போகின்றது. இம்மலர் அவர்த்த மலராதவால் இதோ கமகைவிரல் படுமிடமெல்லாம் மஞ்சளிறமாக ஒரு தூள் அகப்படுகிறது பாருங்கள்! கம்பிலும் கம்புரித்து எறித்துவிட்ட அகவிதங்களிலும் மஞ்சள மஞ்சளாகக் காணப்படுவதும் இதவே. இத்தூளுக்குத்தான் 'மகரந்தம்' (Pollen) என்று பெயர். கம்பையாகப் பார்த்தால் இத்தூள் பல ரேணுக்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது விளங்கும். இவ்ரேணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் பயறுபோல் உருண்டு திரண்ட வடிவியையுடையதாகியிருக்கும், அதற்கு மகரந்தரேணு (Pollen grain) என்று பெயரிடுவோம். இந்த ரேணு ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் மூலசத்தையின் அதிவிசித்திர விகாரமான விந்து என்னும் தத்தவம் இருக்கிறது. அதனை மகரந்தவிந்து என்று சொல்லுவார்கள். அதவே புஷ்பங்கள் காயாக முதிர்ச்செய்யும் முக்கியதத்துவம். ஆனால் அதன் குண வைபவங்கள் முழுதும் அறிவதற்கு சிற்றயுவனிக்கியின் உதவியின்றி முடியாது; சிற்றரு விளக்கியோ இப்போது கையில் இல்லைவே. இனி வரும்போது கொண்டு வந்து சேர்த்து அறிந்தகொள்ளுவோம். இப்பொழுது இனியும் ஏதாவது உறுப்புக்கள் இம்மலரிடத்திலிருக்கின்றனவோ என்று மேற்பார்வையாகப் பார்த்த முடித்துக்கொள்வோமாக.

7. கம்புரிசேர்த்திர்த்த மகரந்தக் கம்புகளையும் இனி மெல்லெனக்கின்றி யெறித்துவிட்டு, இவற்றிற்கும் அப்புறம் மலருடைய கடுபு

பக்கத்திலிருப்பது என்னவென்று பாருங்கள். கோபுரத்தின்மேல் வைக்கிற ஸ்தூபிகைகள் போலவும் எம் வீட்டிற் பரிமாறும் பணிநீர்ச் செம்புபோலவும் வடிவடையதாய், அடியும் தலையும் பெருத்து இடைசுருக்கி தண்டாகாரமாக நீண்ட ஒரு உறுப்பு யூவின் சேரலையில் கிற்பது, தெரிகிறதா? அடியில் பெருத்து உருண்டு திரண்டிருக்கிறதைப் பத்திரமாய்க் கவனித்துத் துண்டித்துப்பார்த்தால், எரக்ககாயினுள் இருப்பதுபோலவே சிறுசிறு அறைகளும் அவ்வறைகளுக்குள் சிறுசிறு விதைகளும் அதிருக்கும்மாக இருப்பது வெளிப்படும். உண்மையில் இத்வே எரக்ககாயாகக் காலக்கிரமத்தில் உருக்கொண்டு பெருக்கின்றது. இவ்வனம் மேற்காயாகப் பாவித்தற்குரிய இப்பூவுறுப்பிற்கு பொதுடே அல்லது பூங்கொட்டை, பூம்பித்தக, (ovary) என்று பெயர். அப்பூங்கொட்டைக் குன்னிருக்கும் சூக்குமவிதைகளுக்குக் கோப்புகோளம் (ovule) என்று சொல்லுவார்கள். வான்தவத்தில் இக்கொப்ப கோளங்கள் ஒவ்வொன்றும் விரியமடைந்து பவிதப்பட்டுப் பெருத்துவருவதே பித்தினையாகக் கத்திற்கு பிரத்தியக்ஷ எதுவாக விளங்கும் “விதை-விதை” யென்று சொல்லப்படுவது. “அப்படியானால் இச்சிறுவிதை ரூபமாக இருக்கிற கொப்ப கோளங்கள் மாத்திரம்போதாவோ? எம் பார்த்தமகர்த்தபஞ்சரம் ஏன்? மகர்த்தத்துள்ளன்?” என்னில், இதோபாருங்கள்! இக்கிணியில் ஒரு கொப்பகோளமாகிய சிறு காயிருக்கிறது! வாடியுலர்ந்து உதிரும் தன்மையில் அன்றோ அதன் நிலை! அதற்குச் சம்பத்தில் உள்ள இவ்வைய ஒரு புது அரித்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா? புஷ்பத்தில் இருந்த மகர்த்தக்காய்புகளையும் மொட்டாக இருக்கும்போது அப்புது அரித்து உள்

பொதுடே அல்லது பூம்பித்தக.

1. style
2. stigma

தத்தமகர்த்தபஞ்சரம் ஏன்? மகர்த்தத்துள்ளன்?” என்னில், இதோபாருங்கள்! இக்கிணியில் ஒரு கொப்பகோளமாகிய சிறு காயிருக்கிறது! வாடியுலர்ந்து உதிரும் தன்மையில் அன்றோ அதன் நிலை! அதற்குச் சம்பத்தில் உள்ள இவ்வைய ஒரு புது அரித்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா? புஷ்பத்தில் இருந்த மகர்த்தக்காய்புகளையும் மொட்டாக இருக்கும்போது அப்புது அரித்து உள்

டிருக்கவேண்டும் என்பது புறநிதழில் தோற்றுகிற தழும்பால் ஊகிக்கலாமல்லவா? அவ்விதமாக மகர்த்த பஞ்சரங்களுக்கு ஏதோ கெடுதி வேிட்டதின்தான். இக்கொப்பகோளப்பையாகிய பொதுடே, இப்படி பவிதப்படாமல் வாடியுலர்ந்து கிற்கிறது. பரிசுஷையழியாக இத்தனை கிருபிக்கவேண்டுமானால் ஏதாவது அலர்ந்தவரும் ஒரு புஷ்பத்தில் உள்ள மகர்த்தபஞ்சரங்களைக் கொய்து எரித்துவிடுங்கள். பிற்பாடு அப் புஷ்பத்தில் இருக்கும் சிறுகாய் இதேபோல உலர்ந்து உதிர்ந்து போகிறதில்லையா வென்று பாருங்கள்! பஞ்சரங்களுக்குள்ளிருக்கும் மகர்த்தத்துளைத்துடைத்து அலம்பிவிட்டாலும் சிறுகாயின்கதி முற்கூறியவாறேயாகும். மழை நேராய்ப் பெய்துகொண்டிருக்கும்போது புஷ்பிக்கும் புஷ்பங்கள் எல்லாம் பவிதப்படாமல் போவதற்கும் காரணம் இதுதான். இவ்வியங்களால் கொப்பகோளங்களான சிறு விதைமாத்திரமாதாமே காயாவதற்கு வலிமையுடையவையுல்ல வென்பது சந்தேகமறத் துணியலாமல்லவா? இனிபும் எமக்கு அகப்படும் சுத்தர்ப்பங்களில் அதனை கிருபிப்போம். கொப்பகோள மாத்திரத்தால் காயாவது கூடுவதன்று என்பதில் யார்க்கும் ஐயும் வேண்டுமெனில், அங்ஙனம் பவிதமாவது மற்றெப்படி யென்னில் எம் முற்கூறிய மகர்த்த ரேணுக்களில் இருக்கும் வித்து தத்துவம் இச்சிறு பிஞ்சுக்குள் வந்து கலத்தல் வேண்டும்.

3. அங்ஙனம் வித்து தத்துவம் வந்து கலத்தற்காகவே, எம் கொப்பகோளம் என்று பெயரிட்ட சிறு பிஞ்சின் தலைமேல் இக்காய்ப்பு இருக்கிறது. இதன் துளிபருத்து விரித்திருப்பது தெரிகிறதா? தொடடுப்பாருங்கள்? வழுவுழுப்பான ஒரு விதமான பசை கைபிற பகிறதல்லவா? கர்மையாகப்பார்த்தால் இன்னுணியின் மேல் நெகிழ புள்ளிகள் சற்றே வெண்மையாகத் தோற்றலாம். இப்படிப் பிஞ்சுக்காயின் மேலிருக்கும் காய்பிற்றுகமகர்த்தவாகினி (pistil) என்று பெயர். அதன் வழுவுழுப்பான துளிக்கு மகர்த்தவாகினித்தலை (stigma)யென்று சொல்லலாம். மகர்த்தவாகினித்தலைக்கும் பிஞ்சுக்காய்க்குமிடையே நெகிழ்த்துத்தோற்றும் உடல்தான் மகர்த்தவாகினிக்காய் (style). ஆனால் இவ்வு

* “பொருட்டே தாமரைப் பூங்கொட்டை” என்கின்றன சிறப்புப்பெயராகக் காணப்படும். “பொருட்டேகளினிகை பூவினுட்கொட்டை” என்ப பொதுப்பட்டக் கறுவர் பூர்வாணியராய் சேந்தனார்

டல் காரகமலரில் காணப்படுவது போல் மற்றெல்லாமலரினும் இருக்கவேண்டுமென்பதாயினும் அன்று, ஒவ்வொரு புஷ்பங்களில் ஒவ்வொரு விதமாக இருக்கும், அந்தக்கிரமங்களை அங்கங்கு சோதிக்கும் போது அறிந்த கொள்ளலாம். எாம் இப்போது கவனிக்கவேண்டுவது மகரந்த விந்து, பிஞ்சாகிய கெர்ப்பக் கோளத்துக்குள் எவ்விதம் பிரவேசிக்கிறது என்பதே.

9. புஷ்பம் அல்லும்பொழுதே மகரந்த பஞ்சம் வெடிக்கிறது என்று சொன்னோம்ல்லவா? வெடிக்கவே அதனுள்ளிருக்கும் மகரந்தத்துள் கானுபரிசத்திலும் சிதறுண்டு விழுவின்றது. அந்த ரோணுக்களில் சில, மகரந்தவாகினியின் வழுவுழப்பான சாகிலும் விழும், விழுந்தவைகளோ அத்தனை வழுவுழப்பாக இருப்பதினால் அங்கே ஒட்டிக்கொள்ளுகின்றன. உடனே அய்விருணுக்களுக்குள்ளிருக்கும் விந்து தத்துவம் வெளிப்படுகின்றது. அது கண்ணுக்குப் புலப்படத்தக்கதன்று, சிற்றரு வின்கியால் பார்த்தால் மிகவும் துள்ளையான நூல்போலும் வடிவியுடையதாய், தானே சலிக்கும் வல்லமையோடு கூடிய மூலசத்தையின் அதி விசேஷமான விகற்பமாக விளங்கும். அதிநுணுதிரியங்களைப்பற்றிப் பிற்பாடு செதிப்போம். இஃ நூல் போன்ற விந்து தத்துவம் மகரந்தவாகினியின் செவிலிருந்து அங்கே எாம் சற்று முன் குறிப்பிட்ட வெண்மையான சிறுபுள்ளிகளில் அடைகின்றது. இப்புள்ளிகளோ, சிறு பிஞ்சுமுதல் மகரந்த வாகினிக்காயைப் பூடுருவிக்கொண்டு அதிநுணுதிரியவரையும் வந்திருக்கின்ற அதிநுட்பமான குழல்களின்கடைசி வெளிகளாகும். இதோ இக்காயை யறுத்து கண்ணுக்குக் கவனித்துப்பாருங்கள்! குழல்களின் சாணமெகிரித்தல்லவா? கல்லா! இக்குழல்கள் வழிபாகத்தான் மகரந்த வாகினியின் தலையில் தங்கிய விந்து தத்துவமானது மென்மென்னப் புகுந்து முடிவில் பிஞ்சாகிய பொருட்டுக்குள் சென்று சேருகிறது. அய்யிடத்திலோ சிறுவிதை ரூபமான கெர்ப்பகோளங்கள் இருக்கின்றனவே. படிப்படியாய் பரவி முடிவில் இச்சிறு விதைகளுக்குள் புகுந்து அவற்றின் சத்தையோடு கலக்க அவை விரிய மடைந்து பரவிமுகின்றன. கெர்ப்பகோளத்துக்

குள்ளிருக்கும் சத்தைக்கு நீதந்தத்துவம் என்று நம்மவர்கள் சொல்லுவார்கள். மகரந்த ரோணுக்களின் உள்ளிருக்கும் விந்து தத்துவத்தை வகித்து இங்ஙனம் பிஞ்சினுள் கொண்டொப்பச் சேர்ப்பிக்கும் தன்மைபற்றியே அப்பிஞ்சின் மேலிருக்கும் உறுப்பிற்கு மகரந்தவிந்துவாகினி அல்லது சுருக்கத்தில் மகரந்தவாகினி, விந்துவாகினி யென்றும் பெயர்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. ஆகவே இவ்வாக (காரத்தை) மலரின் முக்கிய அங்கங்கள் மகரந்த பஞ்சரத்துள் வீழ்ந்திருக்கும் ரோணுக்களின் விந்துவும் பொருட்டென்று எாம் கூறிய சிறு பிஞ்சினுள் காத்திருக்கும் சிறுவிதை ரூபமான கெர்ப்பகோளங்களுமேயாம். இவை விரண்டையும் கலப்பிக்கும் மார்க்கமாகிய விந்து வாகினியும் முக்கிய அங்கங்களுள்ளிருக்கவே கூறலாகும்.

10. இதுவே காரகமலர் காயாகும் கிரமம். காயானபின் முதிர்ந்து பழமாய் அதிநுள்ள விதைகள், சரியான காலதேசப்பக்குவங்கள் இருக்குமாயின், அவைகளை பீன்றமரம் போன்ற வேறு மார்க்கன்கள் தாய்மரத்தின் பிந்திகளாகாக உற்பத்திசெய்ய வல்லமையுடையன என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம்.

11. எாம் இப்போது பார்த்து அறிந்துகொண்ட சங்கதிகளால் மாவருக்கத்தின் பிரத்தியுத்தபாதனம் என்னும் பெருந்தொழில் கடத்தே துவதற்கு முக்கியமானது, மகரந்த ரோணுக்களினுள்ள விந்து தத்துவம், பொருட்டு, பூங்கொட்டை, அல்லது பூம்பிஞ்சுகளன்று சொல்லப்பட்டதின் உள்ளிருக்கும் சிறு விதை ரூபமான கெர்ப்பகோளத்தோடு கலக்கவேண்டிய தொன்றே பெண் முடிகிறது. இதன் பொருட்டே மார்கள் பூப்பது. பூவினுள் உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றினுத் தேசமும் அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவகை மலரில் எடுத்துக்கொள்ளும் வேவ்வேறான எண்ணற்றவடிவம், ஒழுங்கு, குணம் முதலியவற்றின்குறிப்பும்தேவ. “காக்கையிருந்தது பனம்பழம் விழுந்தது” என்றபடி மகரந்த பஞ்சரத்துள்ளிருக்கும் ரோணுக்கள் விந்துவாகினியின் உச்சியில் தக்க பருவத்தில் உதிர்வேண்டியதற்கு இருப்பதினால், இத்தொழில் கன்கு முடியுமாறு ஒவ்

வொரு புஷ்ப வருக்கத்தினும் ஏற்படுத்தப்பட்
டிருக்கும் அனந்த கோடி உபாயங்கள் அத்தி
யந்தம் ஆச்சரிய தமமானவை, நாம் சோதித்த
காரக மரத்தில் மகரந்த பஞ்சாங்கமும் விந்து
வாகினியும் ஒரே மலரிலல்லவோ இருந்தன,
அப்படியே எல்லாமலரிலும் இருப்பன அல்ல,
இதோ படரும் பூசலியில் பூக்கும் பூவெல்லாம்
காயாகிறதில்லையே, காயாரும் பூ, சிவகாபென்
னும் பொருட்டோடு வேறே இதோ தோற்று
கின்றன பாருங்கள், இப்பூவில் ஒன்றைப் பரி
சோதிக்கில் விந்து வாகினியே யல்லாமல் மக
ரந்த பஞ்சரம் ஒன்றும் காணமாட்டாது. வெளி
யில் சுற்றிய புறவிதம் ஐந்து ஒன்றுபட்ட வளை
யப்பட்டுக்குவித்த கின்னம் போல் ஒன்றாக
இருப்பது நாம் இப்போது கவனிச்சே வேண்டிய
சங்கதியன்று, உள்ளே மகரந்த பஞ்சரம் இல்
லாமை, நாம் கூறிய விதிக்கு விரோதமாகத்
தோற்றுவிதே விசேஷம், ஆனால் மற்றுக் காயா
யாகாத பூவில் ஒன்றைப் பாருங்கள்! அதில்
மகரந்தக் கரம்புகளனைத்தும் ஒன்றுபட்ட கார்
பின்னுவது போல் பின்னப்பட்டு ஒரே காம்
பாக சிற்பதம், அது சிறைய மகரந்த ரேணுக்
கள் பொதித்த சிந்து உதிர்ந்த விருவதம்கண்
டர்களா! இங்ஙனம் ஒரு பூவினுள்ள மகரந்த
ரேணுமற்றொரு பூவினுள்ள வித்துவாகினிபைச்
சென்றடைய அன்றோ வேண்டியதாக இருக்
கிறது, இது மாத்திரம் அன்று, மகரந்த முடை
யது ஒரு பூவும், காயாக வேண்வது வேறொரு
பூவும், ஆக இருப்பினும் இரண்டு பூவும் ஒரே
பூசலிக்கொடியில் தானே யிருக்கின்றன, சில
மரவர்க்கங்களில் அப்படியேனும் இல்லாமல்,
ஒரு மரத்தில் மகரந்த மலரும் மற்றொரு மரத்
தில் வித்துவாகினிமலரும் இருந்து காயாக வே
ண்டிய சிப்ப்பத்தமும் உண்டு, இதோ இச்சவுக்
குமாம் (*casuarina muricata*) காயாது சிற்
பது கண்டர்களா, அதோ சிற்பதில் சிறையக்
கா யிருப்பது பார்மின், முள்ளது மகரந்தம்
மாத்திரமே யுடையது, அது ஒரு போதும் கா
யாது, பின்னதில் கெப்ப கொள்க்கள் மாத்தி
ரமே புணடு, அம்மரமே மற்றொரு மகரந்த
ரேணுக்களின் சேர்க்கையால் காய்க்கக் கூடி
யது, இவ்வேற்றுமையால் தான் ஒன்றை ஆண்
மரமென்றும் மற்றதைப் பெண்மரமென்றும்

கம்மவர்களில் சிலர் கூறுகின்றனர், அறிந்துசொ
ல்லினும் அறியாது சொல்லினும் உண்மை
அதுவே, இத்தகைய காலதாசியப்புணர்ச்சிக்கு
கேரிடத்தக்க பிரதிபத்தங்களை விவக்கிச் சுல
பப் படுத்தும் பொருட்டுச் செய்திருக்கும் ஏற்
பாடுகளைக் குறித்துச் சித்திக்கில் எவ்வளவு கா
லம் யோசிக்கின்றும் தெவிட்டாத சித் கததை
விளைவிக்கத் தக்கனவாக இருக்கும், அவற்றுள்
வண்டு தேனீ முதலியவற்றின் எலவரவும் கார்
றின் சஞ்சாரமுமே பிரதான நேரது பூதங்க
ளாக இருக்கின்றன என்று மாத்திரம் இவ்வி
டத்தில் தெரிவிக்கக்கூடியது, இவற்றுள் மதுக்
ரங்கள் ஜீவஜாலத்தன் அகப்பட்ட படியால்,
அவைகள் செய்யும் தொழிலுக்குப் பிரதிப் பிர
யோசனமாகக் கிருத்தனிக்கவே தேன்துளிகள்
புஷ்பங்களுக்குள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்
றன, வண்டுக்கூட்டம் மலரிருக்கும் இடத்தெரி
த்த வரும்படி வைத்தவையாம் மலர்களின் புற
விதழில் நாம் கண்டு மகிழும் பல்வேறு நெய்க்
களும், நாம் கொண்டாடும் கதுமணங்களும்கூட,
இவைகளைப்பற்றி ஒவ்வொரு புஷ்ப விகற்பங்
களையும் சோதனை செய்யும் தருணத்தில் சொல்
வதே உசிதம், இப்போது வெயிலால் விட்டபடி
யாலும் உங்கனில் சிலருக்குப் பசியும் ஒருபுறம்
தபிக்கத் தலைப்பட்டிருக்கக் கூடியதினாலும் இ
ன்று இவ்வளவோடு முடித்து விட்டுக்குத் திரு
ம்புவோம், இவ்வளவும் வீண் பொழுதாயினதே
யென்று கிளைபாதே யுங்கள்! பசிப்பதும் பதி
ர்ப்பதும் என்று தான் இல்லை, "செவிக்குண
விலவாத போழ்து" அன்றோ "சிந்திவயிற்றிற்
கு மீயப்படுமீ" என்றார் கையனர், "நிரத குழி
திர்க்கை தொழிலாக" கோண்ட கம்முயற்சி
யின் கிளைமையற்றியன்றோ "யோசிக்கும்வேளை
யிற் பசி தீர வுண்பதும் உறங்குவதுமாக முடி
யும்," என்றருளினார் பிரமாணபூதிச் செல்வரா
கிய தாயுமானவர், அங்ஙனம், பொழுது விடி
ந்த கண் துடைத்து எழுந்தது முதல் இர
வில் கொட்டாவி விட்டுக் கண் மயங்கிச் சோ
ரும் வளாயும் எனக்கு எனக்கு என்றொயாது
தன்னளவும் கருதி, ஒரு கணப்பொழுதேனும்
உள்ளும் புறமும் ததும்பி விளங்கும் சித் விலா
சத்தை யெட்டிப்பாராமல், வானியன் கிட்டிச்

செக்கெருதுபோலச் சென்ற வழியே சென்று சுற்றிச்சுற்றியுழைத்து மது அரிய வாழ்க்கை முழுதும் கழித்து விட்டால், விவேக ரூக்மிய மான மிருகங்களுக்கும் மெக்கும் வேற்றுமை யென்னும்? ஐயோ!

“செவியிற் சவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள் அவியினும் வாழினும் என்.”

பி. சுந்தரம்பிள்ளை. M. A.

[சென்ற இரண்டு சஞ்சிகைகளிலும் இதிலும் சொல்லப்பட்ட சங்கதிகளில் உண்மையான சந்தேகங்கள் யாருக்காவது தோற்றினால் அவற்றைத் தெரிவிக்கில் கூடிய அளவும் சந்தேக சிவர்த்திக் கோற்றவை யெடுத்துக்காட்டி மேற்சங்கதிகளையும் அடுத்த சஞ்சிகையில் விவரிக்க ஆணையிடப்படுகிறது.]

* நடுவேணிற் கனவு.

பாந்திர விளக்கம்.

“தீஸியுள்” = “ஆதென்ஸ்” நகரத்தரசன்.

“இஜியஸ்” = “தெர்மியா” என்பவரின் தந்தை.

“ஊஸாண்டர்” } = நெல்பயிர்வெள்ளம் நேசம்
“டெமிட்ரியஸ்” } கொண்டவர்கள்.

“பிலாஸ்ட்ரேட்” (Philostate) = தீஸியுள் அரசனது உடுத்து விருந்துகளின் விசாரிப்புக்காரன்.

“க்வின்ஸ்” (=தீர்வதை இவர்களை) = தச்சன்.

“ஸ்ரக்” (=செருக்கம்) = மூட்டுவெலிக்காரன்.

“பாட்டம்” (=தூதுண்டை) = காருடன்.

“பிளூட் (Flute=குழல்) = துருத்திதிருத்துவோன்.

“ஸ்கோஸ்ட்” (=கீண்டமூக்கு) = செம்பு கொட்டி.

“ஸ்டாட்வேலி” (=புதியால் மெயிதல்) = தையற் காரன்.

“ஹிப்பாலிடா” = அமேஜான்ஸ் (Amazons) என்ற பெண்போர்விரின் அரசி, தீஸியுள்ளோடு போர் புரிந்து தோல்வியுற்றபின் அவனை மணஞ்செய்ய இருப்பவன்.

“தெர்மியா” = இஜியஸ்ஸிணுடைய மகன், ஊஸாண்டரின்மேல் ஆசை கொண்டவன்.

* “தேகஸ்பியர்ஸ். மிட்ஸம்மர் கைட்டெட்ரிம்” என்று இங்கிலிஷ் பெயருள்ள “நடுவேணிற் கனவு” என்னும் காதலும் தமிழில் வசனாடையில் பெரும் பான்மையும் முஷ்நிதில் உள்ளவரே ஒருதப்பிட்டுக் கிறதது.

“தெஸுலா” = டெமிட்ரியஸ்ஸின்மேல் ஆசை கொண்டவன்.

“ஓபரான்” = கந்தர்வ அரசன்.

“டிடேனியா” = கந்தர்வ அரசி.

“பக்” = விசுடர்க்குட்பட்டேய்.

பயற்றம்பூ (=பீல்பள்ளைம்)

சிவம்பிக்கேடு (=காப்பெடு)

பாச்சை (=மாத)

கருவிரை (=மஸ்டர்டீட்)

மற்றைக் கந்தர்வர்கள் = கந்தர்வ அரசன் அரசிகளோடு வருபவர்கள்.

பரிவாரங்கள் = தீஸியுள் ஹிப்பாலிடாக்களோடு வருபவர்கள்.

இக்காடகத்துக்குரிய இடங்கள்: ஆதென்ஸ் நகரமும், அத்தருச் சமீபத்துள்ள காடும்.

1-வது அங்கம்

1-வது இடம்: ஆதென்ஸ் நகரத்தில் தீஸியுள்ள இடைய அரண்மனை.

[தீஸியுள், ஹிப்பாலிடா, பிலாஸ்ட்ரேட், பரிவாரங்கள் வருதல்.]

தீஸியுள்.—பீருள்ள ஹிப்பாலிடாவே, நாம் மணம்புரிந்து மகிழ்வுறுங்காலம், நெருங்குகின்றது. அமாவாசைக்குப்பின் புதிய பிறை தோன்றுதற்கு இன்னும் என்னகோள் செல்லவேண்டும். ஐயோ! இப்பொழுதையபிறை மிகமெல்லத் தேய்நிறதபோல் காண்கின்றதே! அதனால் மது ஆசை, நிறைவேறுகாளும் தங்கித் தங்கி மெல்ல வருகின்றது.

ஹிப்பாலிடா.—நான்கு பகலும் அவற்றினது இரயில் விளையில் அழுந்தியிடும்; நான்கு இரவும் கனவில் விளையிற் கழித்துவிடும். பின்னர் வானத்துப் புதிதாய்வினாத்த வெள்ளிவிற் போன்று விளங்குத் திங்கள் நாம் மணம்புரிந்து மகிழ்வுற்றிருக்கும் இரவைக் காணும்.

தீஸியுள்.—பிலாஸ்ட்ரேட், நீ போய் இவ்வாதேனாக்கரத்த இனாளுக்காகித்துக்கொண்டாட் எழுப்பியிடு. மணச்சோர்வைத் துக்கமுள்ளயிடத்துத் துரத்தி ஊரெங்கும் சந்தோஷம் நிறைத்திருக்கச் செய். (பிலாஸ்ட்ரேட்-போதல்). ஹிப்பாலிடா, உன்னை என் வாளால் வச்சி கரித்தேன்; உனக்குத் தவறியழைத்து உன் அன்பைக்கொண்டேன்; இப்பொழுது உன்னை மணம்புரியும் வழியோ இத்தன்மைத்தானதன்று: ஆரவார வேடிக்கையுடனும் ஆகத்தக் களிப்புடனும் உன்னைக் கைப்பிடித்து எனது மணமகளாக்குவேன்.

[இஜியஸ், ஹெர்மியா, ஹெண்டர், டெமிட்ரியஸ் வருதல்.]

இஜியஸ்.—எம் புதம்பெற்ற இறைவனாகிய தீவியுஸ் இனிதவாழ்க.

தீவியுஸ்.—உத்தம இஜியஸ்ஸே, சிரம்பச் சந்தோஷம். உனக்கு நிகழ்த்து என்ன?

இஜியஸ்.—என்னுண்டவனே, துயரம் கிறைந்து, என் மகள் ஹெர்மியா வென்பவன்மேல் குறைகூற வருகிறேன். அழகும் ஆஸ்தியுமுள்ள உயர்குலத்தோடுகிய டெமிட்ரியஸ்ஸென்னும் இவ்வாஸிபன் அவளை மணம்புரிய என் அதுமதி பெற்றவன், என் தண்ணளித் தலை, இங்கு நிற்கும் ஹெண்டரோ, அவள் உள்ளத்தை மயக்கினான்.—ஹெண்டரோ, ஏதுமடா! நீ. என் குழந்தைபிடத்து சேசு அடையாளங்களைக் கொடுத்து சேசு அடையாளங்களைப் பெற்றுக்கொண்டாய்; பொய்ச் சேசுவ் காட்டிப் பாடல்களை மாதுகுரலில் சிலவில அவளுடைய சான்றத்தருகிற்பாடி, மோதிரம், வீணையாட்டிமை, சிறுபண்டம், பூச்செண்டு, சுவைப்பண்டம் முதலியவற்றால் உன் உருவத்தை அவன் மனத்தில் யாருமறியாமற் புதித்தாய்; கபட்டாய் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தாய்; எனக்குரிய அவளது பணியில் இளைக்காத வன்கண்மையாய் மாற்றியாய்.—என் தண்ணளித்தலை, உன் முன்பில், அவன் டெமிட்ரியஸ்ஸை மணம்புரிய உடன்பட்டேன், ஆதென்ஸ் கோத்துப் பண்டை வழக்கப்படி டட்டை அனுமதி தந்தருள வேண்டுகின்றேன்; அவன் என்னுடைமையாதலின், அவளை இக்குலமகனுக்கு அளிப்பேன், அன்றேல், எம்பூர்ச் சட்டத்தின் கண்டிப்பான திட்டப்படி கொலைகளம்படுப்பேன்.

தீவியுஸ்.—ஹெர்மியா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? சீருள்ள கன்னியே, சொல்லும் புத்தியைக்கேள்; உன் தந்தை உனக்கு ஓர் தெய்வம்போன்றவன்; உனக்கு உருவம் தந்தவன் அவன்; அழகு அமைத்தவன் அவன்; தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை. ஆதலின் அவன் ஏற்படுத்திய கணவனுகிய டெமிட்ரியஸ்ஸை மணம்புரிந்து வாழ்வாயாக.

ஹெர்மியா.—என்னுண்டவனே, என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுகின்றேன். எவ்

வன்மையினால் எனக்கு இத்தனை துன்பமோ இங்கு இச்சாக்கிதானத்து, என் உட்கருத்தை வெளியிட்டு வழக்காடல் என் பெண்ணுணத்திற்கு எம்மட்டில் முறையோ, அறியேன்; டெமிட்ரியஸ்ஸை மணம்புரியமறுப்பேனெல்; எனக்கு வரக்கூடிய பெருத்திங்கு இன்னதென்று யானுண்ணுமாது அருளிச்செய்ய வேண்டுகின்றேன்.

தீவியுஸ்.—இறக்கவேண்டும், அன்றேல், மனிதர் சேர்க்கையையே முற்றத்தாந்து சித்தியகன்னியிரதம் பூண்டவேண்டும். இதைப்பற்றிப் பொறுத்தயோசித்துத் துணிய, உனக்கு காங்குநான். இடம் கொடுத்திருக்கின்றேன். காணும், காதலியும், மணம்புரியுமாளாகிய இன்றைக்கு காண்காம்காளில் உன் விரும்பம் இன்னதென்று அறிவிப்பாயாக.

டெமிட்ரியஸ்.—இனிய ஹெர்மியாவே, இனியேனும் என்மேல் சற்றிரங்கு. ஹெண்டரோ என் ஐயமில்லாப் பொருளுக்கு நீ யேன் உரிமை பாராட்டுகின்றாய்? விட்டியே.

ஹெண்டர்.—என்னுண்டவனே, குலத்தாலும் பொருளாலும் யான் அவனுக்குக் குறைந்தவனல்லன்; என்சேமோ அவனதிலும் மிக அதிகம்; என் பாக்கியமோ அவனுடைய பாக்கியத்திற்கு, ஒருக்கால் மேலானதன். நெளப்பறனும், அதற்கு இணையாதிருக்குமென்பது நிச்சயம். இவ்வெல்லாப் பெருமையிலும் மேலாக, நான் அதிகந்திரியாகிய ஹெர்மியாவால் சேகிக்கப்பட்டவனென்னும் பெரும் பெருமையும் உடையேன். ஆதலின், யான் ஏன் என்னுரிமையைப் பாராட்டவொண்ணாது? டெமிட்ரியஸ்ஸோ, அவன் முகத்துக்கு கேர் உறுதியாய்ச் சொல்வேன்—சோரின் புதல்வியாகிய ஹெலனாவை சேகித்து அவன் உன்வுத்தத்தைவசல் கொண்டோன். அவ்வீனிய மாதோ, உறுதியற்ற இம்மோசக்காரன்மேல் மிக்க காதல் பூண்டான், பக்தி பாராட்டுகின்றான், இவனைத் தெய்வமென ஆராதிக்கின்றான்.

தீவியுஸ்.—ஸ்வய காரியமே என் மனத்து நிரம்பித் தரும்புதலால் நீங்கள் சொல்லியதில் ஒன்றும் அதில் தங்கவில்லை. ஆயினும், என்று சீருள்ள ஹெர்மியா, நான் முன் சொல்லியவன்

னம் உன் தல்லதின் கருத்துக்கு இசைந்து நடப்பாயாக; அன்றோ, இன்றைக்கு என் காம் எனில் ஆதென் ஸகாச்சட்டப்படி—அச் சட்டத்திற்கொல்லியதில் ஒன்றிற்குறையேன்—மாணதன் டனைக்குட்படவோ, அல்லது சித்திய கன்னிவிரதம் பூணவோ சித்தமாயிரு. ஒளிப்பாவிடா, என் காதலியே, இன்புற்றிருக்கிறாயோ? எம் இனிப்போவோம். இஜியஸ், டெமிட்ரியஸ், நீங்களும் என்னுடன் வாருங்கள்; உங்களை என் கவியானகாரியத்தில் ஏவுவேன்; அன்றியும், உங்கள் காரியத்தைக் குறித்தும் உங்களிடத்துத் தனித்துப் பேசவேண்டியதுண்டு.

இஜியஸ்.—எம் கடமையைச் செலுத்த ஆவலோடு வருகிறோம்; என்னுண்டவனே.

[இஜியஸ், ஹிப்பாலிடா, இஜியஸ், டெமிட்ரியஸ் பரிவாசங்கள்—போதல்.]

லைஸான்டர்.—என் அன்பே, சுகமோ? முகம் வேளுத்தாயே; கண்ணச்செம்மலர் வாடியதே. ஆ! கண்டம்! மெய்யன்பிற்குப் பலவிதத்திலும் இடையூறுகள் உண்டாகின்றன; சிலவேளை குலத்தின் வேறுபாட்டால் இடையூறு; சிலவேளை பிராயத்தின் தாரதம்மியத்தால் இடையூறு; சிலவேளை இருவர் கருத்தும் ஒவ்வாமை யால் இடையூறு. இவ்வெல்லா விதத்திலும் எப்பொழுதேனும் பொருத்தம் அமைந்து மெய்யன்பு உண்டாயினும், அம்மெய்யன்புக்குப் போரும், பிணியும், பொல்லாமானமும் இடையூறுகி, அதை ஒலியைப்போல் கொடிப்பொழுதினதாயும், கீழலைப்போல் துரிதமுள்ளதாயும், கணைவப்போல் குறுகினதாயும், மின்னலைப்போல், தோன்றிமறைகின்றதாயும் செய்கின்றன. அம்மின்னல் பளிர் என்று ஒரு கீற்று வடிவாகப்பூமியையும் வானத்தையும் ஒருங்கு காட்ட, ஒருவன் 'பார்' என்று சொல்லுமுன் அவை இருப்பிழம்பின் வாயிலகப்பட்டு மறைவதுபோல், பிரகாசித்து விளங்கும் பொருள் களும் வினாவில் மாய்கின்றன.

ஹெர்மியா.—இவ்விடையூறுகளெல்லாம் மெய்யன்பிற்கு விதியின் முறைப்படி வருவனவாம். சித்தமையும், கனவும், பெருமூச்சும், அவாவும், கண்ணீரும் காத்துள்ளவிடத்துக் காணப்

படுவனபோல் இவ்விடையூறுகளும் சாதலருக்கு வழக்கமாயுள்ளன; ஆதலின், எாம் இவற்றை அனுபவிப்பதில், மிக்க பொறுமைமையுடனாகக் கற்கவேண்டும்.

லைஸான்டர்.—ஆ! இது கல்ல கோட்பாடுதான். ஆகையால், ஹெர்மியா, என் சொல்வதைச் சற்றுச் செவிகொடுத்தே கேள். இவ்வுருக்கு இரண்டு காதத்துக்கப்பால் எனக்கு ஒரு கைமையைத்தே இருக்கிறான், மிக்க பணக்காரி, குழத்தை யில்லாதவன், என்னை அவனுடைய ஒரே குழத்தைபோல் எண்ணுபவன், அவ்விடத்தில் இவ்வுருச் சட்டம் செல்லாது, எாம் அங்கு மனம்புரிந்து இனிது வாழலாம். உனக்கு என்னிடத்து நேசமுள்ளது மெய்யானால், என் இரவில், உன் தகப்பனுடைய கிட்டிவிருந்து யாரும் நியாமம் புறப்பட்டு இவ்வுருக்கு மூன்றுகாழிகை வழித்தூர்த்திற்கு அப்பாவிருக்கும் காட்டுக்கு வந்தேசேர். ஒருகாலத்து, நீயும் நெறனாலும் வசத்தவிழாக் கொண்டாடும்பொழுது என் உங்களைச் சந்தித்தவிடத்தில் உனக்காகக் காத்திருப்பேன்.

ஹெர்மியா.—என் லைஸான்டரே, இன்னலி மறவேன்; மதனன் வில்லாநீன, அவன் அம்பாணை, நீ குறித்தவிடத்தில் என் உன்னை நிச்சயமாய்ச் சந்திப்பேன்.

லைஸான்டர்.—என் நேசமே, சொல்தவருதே நெறன இதோ வருகிறான் பார்.

[நெறன வருதல்.]

ஹெர்மியா.—என் அழகுள்ள நெறனனவின் காரியம் இனிது முடிசு. எங்கே போகின்றாய்?

நெறன.—என்னை அழகுள்ளவன் என்றாயே, அப்பெயரை மாற்றியதை; உன்னுடைய டெமிட்ரியஸ் விரும்பும் அழகு; உன் கண்கள் அவனுக்குத் தருவனின்; உன்கூல் அவனுக்கு இனிவந்தே. கியாதி தொட்டோனாதோட்கின்றதே, ஐயோ! என் உன்னைவிட்டுப் போவதற்குள் அழகும் அப்படித் தொடாதோ? அவனை வசப்படுத்தும் உபாயத்தை எனக்கு நீ கற்பிப்பாயோ?

ஹெர்மியா.—அவனைச் சினந்து பார்க்கின்றேன், அவன் என்னை சேரிகின்றான்.

ஹெலகு.—ஐயோ! உன் சினம், அவனை வசப்படுத்தும் உபாயத்தை என் புன்சிரிப்புக்கும் கற்பியாதோ?

ஹெர்மியா.—யான் திட்டைப் பொழிகின்றேன், அவன் சேசத்தைப் பொழிகின்றான்.

ஹெலகு.—ஐயோ! என்னுட்கு அவ்வன்னமயிலியே.

ஹெர்மியா.—என் அவனை வெறுக்க வெறுக்க; அவன் என்னைத் தொடர்கின்றான்.

ஹெலகு.—என் அவனை கேட்க கேட்க, அவன் என்னை வெறுக்கின்றானே.

ஹெர்மியா.—இஃது அவனுடைய அறிவின் மையே யன்றி, ஹெலகு, எனது குற்றமன்று.

ஹெலகு.—இதற்குக் காரணம் உள்ளபடியே யன்றி வேறென்றன்று; இதுதான் உனது குற்றம். ஐயோ! இத்தக்குற்றம் எனக்கில்லையே!

ஹெர்மியா.—இனி, உனக்கு மனத்தனர்ச்சி வேண்டாம். அவன் என் முகத்தை இனிமேற் பாரான், காணும் என் கண்ணுடனும் இவ்விடம் விட்டுப்போகின்றோம். காட்டில் காம்பழக்கமாங்குடிக்கலத்தென்பி மது அத்தரங்கங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளும் இடமாகிய பூங்காவனத்து காங்கிருவரும் காண இரவிர சத்தித்து வேறிடம் போகக் கருதியிருக்கின்றோம். என் இனிய விளையாட்டுத் தோழியே, நீ உன் டெமிட்ரியஸ்வை மன்னப்புக இனிது வாழ்வாயாக. கிஸ்ஸண்டிரே, சொன்ன சொற்படி நடக்கவேண்டும்.

கிஸ்ஸண்டிரே.—அப்படியே நடப்பேன், ஹெர்மியாவே. (ஹெர்மியா-போதல்.) ஹெலகு, என் போய்வருவேன்; உனக்கு டெமிட்ரியஸின் மேலுள்ளதபோல் அவனுக்கும் உன்மேல் ஆசைபிறந்து வளர்வதாக. (கிஸ்ஸண்டிரே போதல்.)

ஹெலகு.—என் அவனுக்கு அழகிருநறை தவனோ? ஊரில் எல்லோர்க்கும் தோன்றும் அழகு டெமிட்ரியஸுக்குத் தோன்றவில்லையே! இழிந்ததைக் காமம் உயர்வாய்க்காண்கின்றது; காமம் கண்ணுற் பார்ப்பதில்லை; மனத்தாற் பார்க்கின்றது; அங்கும் விவேகங்கிடையாது; அது ஒருவிடத்துத் தரித்து நிற்கிறது மில்லை. அதனுள்ளே காமனைச் சிறுருள்ள

பொட்டையனுய்ச் சித்திரத்திற் காட்டுகிறார்கள். ஹெர்மியாவைக் காணுமுன் டெமிட்ரியஸ் காண தஞ்சமென்று இருந்தானே; அவனைக் கண்டவுடன் ருரியனைக்கண்டபனிபோல் அவனை அவ்வளவு அன்பும் உருகியோடிட்டதே. என்று; ஹெர்மியா காட்டுக்கு ஒடிப்போவதைப் பற்றி அவனுக்கு உரைப்பேன். அவ்வுரைக்குப் பிரதியாக அவன் என்னிடத்து ஓரன்புமொழி கூறவானாயின், அவ்வுரை கூறும் பொழுது எனக்குண்டாகும் மனநோவிற்கு அவன்கூறும் அவ்வன்புமொழி ஈடாவதன்று. ஆயினும், அம்மனநோவை, அவன் அவனைக் காட்டுக்குத் தொடர்ந்து செல்லுகையில், அவன் முகத்தைப் பார்த்தலால் ஒருவாறு மாற்றிக் கொள்வேன். (ஹெலகு-போதல்.)

2-ம் இடம்: ஐதேன்ஸ் நகரத்திலே

கிவிஸ்ஸ் என்பவன் வீட்டில் ஓரறை.

[கிவிஸ்ஸ், ஸ்கே, பாட்டம், ப்ரூட், ஸ்கெளட், ஸ்டார்வெலிங்-வருதல்.]

கிவிஸ்ஸ்.—மது கட்டத்தார் எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்களா?

பாட்டம்.—அட்டவணைப்படி பெயர் பெயராய்க் கூப்பிடுவது கலம்.

கிவிஸ்ஸ்.—பெயர் அட்டவணை ஒலை இங்கிருக்கின்றது. அரசனது கலியாணகாளரையில், அரசன்முன் கம்முடைய கூத்தை ஆடுவதற்கு, இக்கூரத்தில், இன்னார் இன்னார் தக்கவர்கள் என்று இதில் எழுதப்பட்டுமிருக்கிறது.

பாட்டம்.—கிவிஸ்ஸ், வளர்க்க வேண்டாம்; குறியானதைப் பேசு. மது கூத்தின் பெயரைச்சொல், அதில் ஆடுபவர்களின் பெயர்களை வாசி.

கிவிஸ்ஸ்.—கூத்தின்பெயர், மிகவும் துக்ககரமான களிக்கத்தும் பிரமல் தீவிரி இவர்களுடைய குராமான மாணமும்.

பாட்டம்.—கல் கூத்தென்றே தோன்றுகிறது. கிவிஸ்ஸ், ஆடுபவர்களை முறையே கூப்பிடு. தலைவர்களே, தனித்தனியே பிரித்து மில்லங்கள்.

கிவிஸ்ஸ்.—காருகப்பாட்டம்!

பாட்டம்.—சித்தமாயிருக்கின்றேன், எனக்கு வேஷம் யாது?

கீவின்ஸ்.—உன்னைப் பிரமஸ் வேஷத்திற்கு நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

பாட்டம்.—பிரமஸ் என்பவன்யார்? காருகனோ? கொடியவனோ?

கீவின்ஸ்.—காருகன்: காமத்தின் நிமித்தம் தற்கொலை செய்துகொண்ட பெருந்தீரன்.

பாட்டம்.—ஆட்டத்தில், கான்போர் கண் னீர் விடும்படியான காரியமிது. என்று; காண் இவ்வேஷம்போட்டு ஆடுவேனேல், கான்போர் கள் தங்கள் கண்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக்கூடவர்; அவர்கள் கண்களை நிராயவடித்து விடுவேன்; அவர்களைக் கதறி அவரச் செய்வேன். ஆயினும், எனக்குக் கொடியவன் வேஷத்தான் கல்ல'பொருத்தமுள்ளது; *ஹெர்க்யுலிஸ்ஸைப்போல், பூணையின் குட்டைக்கிழிப்பேன், கதவை உடைப்பேன், பூட்டைமுறிப்பேன், இலைபோன்ற எத்தனையோ சாகசச் செய்கைகள் செய்வேன். என்று; மற்றை ஆட்டக்காரர்களின் பெயர்களைச்சொல்.

கீவின்ஸ்.—தருத்தி திருத்தும் ப்ரூட், நீ திஸ்பி வேஷம்போட வேண்டும்.

ப்ரூட்.—திஸ்பி என்பவன்யார்? எங்கும்போராடி அலைத்து திரியும் ஆயுதபாளையோ?

கீவின்ஸ்.—பிரமஸ்ஸால் கேசிக்கப்படும் குலங்கள்.

ப்ரூட்.—எனக்குப் பென்வேஷம் வேண்டாம்; இப்பொழுதுதான் எனக்குத் தாடிமுளைத்து வருகிறது.

கீவின்ஸ்.—எல்லாம்ஒன்ற்தான், குற்றமில்லை; பொய்முகம் வைத்து ஆடப்போகிறாய்; உன் குரலைமாதிரிச் சற்றுமெல்லிதாகிக்கொள்.

பாட்டம்.—முகத்தைமறைத்துக்கொண்டு ஆடலாமென்றால் காணே திஸ்பிவேஷமும், போட்டுக்கொள்வேன்; காண் பெருஞ்சிறு குரலாற் பேசுவேன். "திஸ்னி, திஸ்னி" என்று கிச்சுக் குரலிற் சொல்வேன்.

கீவின்ஸ்.—கூடாது, கூடாது. நீ பிரமஸ் வேஷமே போடவேண்டும்; ப்ரூட், உனக்குத் திஸ்பிவேஷமே.

பாட்டம்.—என்று; இதற்கு மேல்வருவதைக் கேட்போம்.

கீவின்ஸ்.—ஸ்டார்வெலிங், உனக்குத் திஸ்பி, யிணுடைய தாய் வேஷம். செம்புகொட்டி, ஸ்டென்ட், உனக்குப் பிரமஸ்ஸிணுடைய, தந்தைவேஷம், எனக்குத் திஸ்பியினது தந்தைவேஷம், முட்டுவேலைக்கார ஸ்கே; உனக்குச் சிங்கவேஷம், [இப்பொழுது எல்லாம் சரியாய் அமைந்து விட்டனவென்று எண்ணுகிறேன்.

ஸ்கே.—சிங்கவேஷக்காரன் சொல்வவே ண்டியதுவின்னதென்று எழுதப்பட்டிருக்கும்மானால், அதை இப்பொழுதே என்னிடத்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; காண் பாடம் பண்ணுவதற் சற்றும்தன்.

கீவின்ஸ்.—சிங்கம் செய்யவேண்டிய காரியத்தை ஒரு யோசனையுமின்றி கிளைத்தமாத்நிரத்திற்செய்யலாம்; கர்ஜிப்பதைத்தவிரவேறொன்றுமில்லை.

பாட்டம்.—சிங்கவேஷமும் காணே போட்டுக் கொள்ளுவேன். எல்லோருடைய மனமும் மிக்க களிப்புறும்படி கர்ஜிப்பேன். "இன்னமொருமுறை கர்ஜிக்க, இன்னமொருமுறை கர்ஜிக்க" என்று அரசன் சொல்லும்படி கர்ஜிப்பேன்.

கீவின்ஸ்.—நீ பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தால் அரசி முதலிய உயர்குலமாதர் டெடுங்கெனக் கத்துவார்கள்; அப்பொழுது எம்மெல்லோரையும் தூக்கிவிடுவார்கள்.

எல்லோரும்.—எம்மொருவரையும்விடாது எல்லோரையும் தூக்கிவிடுவார்கள்.

பாட்டம்.—தோழர்களே, நீங்கள் சொல்வது மெய்யே, புத்தி தமோறிப்போகும்படி மாதர்களைப் பயமுறுத்தினால், எம்மைத் தூக்கிப்போடுவதென்றி வேறொன்றும் அவர்க்குத்தோன்றாது. அப்படியானால், யான் என்றாகை உயர்த்திப் புருக்குஞ்சைப்போல்மெதுவாய்க்கர்ஜிப்பேன்; இரப்பாடிக்குருவியெனத் தோன்றும்படி கர்ஜிப்பேன்.

கீவின்ஸ்.—பிரமஸ் வேஷம்துழித் மற்றொன்றும் உனக்குத் தகுத்தன்று. பிரமஸ் இனிய முகத்தான், பிரம்: காணவிரும்பும் ஆறுகுள்ள

என்று படிக்காப்புவரே பாடிய செய்யுளைக் கொள்க. மேலும் காம் முன்னே ஸ்ரீமத் சூரிய மூர்த்திதேவசுரவரது ஆறாவது சந்தியபாராமே ந்ருதுதித்தவிஷயம் மேற்குறியகாலக்கணக்கை யேகதேசம் வற்புறுத்துகின்றது.

3. வைத்தியசாத காவலருடைய மதமோ சைவமதம். இவர் சப்த விடங்க சேஷத்திரங்க ளிலேயுதிருப்ப பிரதாபியத்தையடைந்த திருவா ரூரிலே அபிஷேகஸ்தர் மரபிலே சிறப்புற்றோருட் கியவர். இவர் ஓர் அருமையான வித்வானென் று; சொல்லுவதற்கு ஐயமேயில்லை. இவர் மல யாளத்து இராசாவின் பேரின் சில பிரபந்தங் கள் பாடி, அவ்விராஜனிடமிருந்து கிராமங்க ளும், வேறு சிலபரிசுகளும் அளிக்கப்பெற்ற வர். மேலு மிவர் இலக்கணக்கொத்து ஹாஸி ரியபாபிய சுவாமியாததேவிகரால் “திருவாரு ிற்றிருக்கூட்டத்திற் றமிழ்க்கிலக்காரிய வை த்தியசாதன்” என்றும், கவிவிரராவ முதலி யாரால்,

“ஐம்பதினம் சங்கத்தா ராவிடிரோ காற்பத் தொன்பதினம் ரென்றே யுரைப்பாரோ—விம்பர் வன்மிக நாதனருள் வைத்தியசாதன்புடவி [புகழ் தன்மிகத் காட்சித்தக்கால்.”

என்றும் புகழப்பெற்றவர்.

4. இத்தகைய கம்புலவர் சுகாமணி, சோழ காட்டிலேயுள்ள ஆமர்த்தர் என்ற மாதை யெ ன்று முரிகிருந்து கொண்டு சிற்றரசு புரிந்த கு றுநிலம்மன்னனுடைய திருவேங்கட சுவாமி யென் பவரால் ஆதரிக்கப்பட்டுப் பரிபாலனஞ் செய் யப் பெற்றவர். இத்தவிஷயமானது மதுவைத் தியசாத காவலருடைய மூர்த்தகுமாரராகிய ச தாசிய காவலரால்,

“வேதியர் திலகன் விரவலர் கோனி மாதையரநிபன் வரகுண மேரு கல்விக்கெல்லை கருணைக் காகரம் பெருமான் மெய்த்தவப் பேரெனத்தோன்றிய திருமாலுக்கு செவ்விற்ப் புரக்கு மேதகு புழத்திரு வேங்கட சாத னே தினனாக.”

என்று இலக்கண விளக்கச் சிறப்புப் பாயிரத்தி ன்கூறப்பட்டிருப்பதினாலேயினிது விளங்கு கின் றது.

5. வைத்தியசாத காவலரியற்றிய பிரபந்தங் கணாவள, இலக்கண விளக்கமும், பிரபோத சந்தி

ரோதயமும், வேறு சில சிறுதுல்களுமாம். இவர் மேலே சொல்லிய இரண்டு பெரிய பிரபந்தங் கையும் மாதை மன்னவன் திருவேங்கடசாதனு டைய வேண்டுகோளிற் கிணங்கியே செய்தனர். இலக்கணவிளக்கமானது அங்ஙனஞ் செய்யற்ப ட்டதற்கு, மேலேயுத்தாற்சிறப்புப்பாயிரத்தினி ன்றும் காமெடுத்துக்காட்டினபாக்கமானது தக்க சான்றுபகரும். இங்ஙனமிதுவிற்க, மெய்திருநா லினக்கமென்னு ம்றுகாமத்தைபுடைய பிரபோ தசந்திரோதயமானது மது காவலனாய்ந்தரி த்து வந்த திருவேங்கடசாதராவியற்றப் பட்ட தென்று கூறி மயங்குவாரா முளர். இவ்வாறு அ வர்கள் பிராந்தியடைத்ததற்குக் காரணமென்ன வென்று சுற்ற விசாரித்துப் பார்ப்போமானால்,

“போதத்தமிழ்க்கும் வடகலைக்கும் புலவோர் தமக்கும் பொருள் விரித்துச் சிதைக்கெறவனென நீதிச்செய்கோல் செலுத்தித் திசை புரத்து வேதப்பனுவன் மெய்திருநா லினக்கா ளுனகை விளக்கு மெய்க்கண் மானத்த திருவேங்கடசாத மறையோன் காரியாவியிலே.”

என்ற ஒரு விருத்தமே யென்று வெளிப்படும. ஆகவேயவர்களது மயக்கத்தைக் கொஞ்சுந் தெ னியவைத்தலவேண்டியது ஆவசியகம். இத்தப் பிரபந்தமானது திருவேங்கடசாதர் வேண்டு கோளின்படி வைத்தியசாத காவலரியற்றினரெ ன்று முன்னே கூறியிருக்கிறோமாகவே, வேங் கடசாதர் ஏவுதற் சருத்தாவும், காவலரியற்று தர்க்குத்தாவும்வார்கள். மேலும் மேலே சொ ல்லிய செய்யுளில் “மெய்திருநா லினக்கா ளுல கை விளக்கும்” என்றதொடர்க்கு, அவர் பிர யோச்சியுள் மாத்திரமிருந்து விளக்கு வித்தா ரென்று அந்தர்ப்பாவிதனிச்சாய்ப் பொ ருள் கொள்ளலாமாகப், பிரயோசகனும் கி ன்று விளக்கினு ரென்றுபொருள் கொண்டது சமயோசிதமாகச் சொற்பொரு ளுனரு மாற்ற வில்லாமையிலேதே நென்க. இது வுமல்லாமற் சென்னையிலிருந்த வித்வான்தாண் டவராய முதலியாராருடைய பிரபோத சந்திரோ தயப்பிரதியில் காவல ரியற்றினதாகக் குறிக்கப் பட்டிருப்பதினும், மதுரை, கெல்லை, புதுவை முதலிய விடங்களிற் கன்னபரம்பரையாக காவ

வரியற்றினாரென்று வழங்குவதினாலும், யாங்கு
துவதே திருவாரூர் அபிஷேகஸ்தர்கட்கும், தரு
மபுரவாதினத்தார் முதலாயினர்க்கு மெர்ப்ப
முடித்ததாமாதலாலு மவர்தேடிய ஆதாரமவனா
யே நியங்கவிட்டதென்று கொள்ளல் வேண்டிய
தாகிறது. இம்மயக்கம், தவறா யச்சிடப்பட்ட
மூலம் பற்றி புறத்தியர்வது போலும்.

6. இனி மிலக்கணவிளக்கத்தின் குணத்தைப்
பற்றிப்பேசுவோம். எழுத்து, சொல், பொருள்,
யாப்பு, அணியென்று சொல்லுகிற ஐந்துபாகங்
களுமடங்கிய வியாக்கரணங்கள் தமிழிற் கிடை
ப்பதரிது. கிடைத்தாலு மொருவேளை யதிக
மாய் விரிந்திருக்கு மில்லாவியல் மிகச் சுருக்க
மாவிருக்கும். இவ்விரண்டு குற்றமுமில்லாமல்,
மாணக்கர்க்குப்போதுமான அளவிலு யுடைய
யது இலக்கண விளக்கமொன்றேயாம். தமிழா
ராய்ச்சிக்குத் தொல் காப்பியவுணர்ச்சியதிக
ஆவனியக மில்லை யென்பது சொல்லாமலே எவ்
ங்குமாதலாலும், சான்றோரிதற்குக் “குட்டித்
தொல் காப்பிய”மென்று பெயரிட்டிருக்கின்றார்
களாதலாலு மிது ஒரு சிறந்த வியாக்கரணமென்
பதற்கு ஆகேற்பனையிலில் யாதலாலும், இதை
யே படித்தார் போது மென்பது பெற்றப்படுமெ
ன்க, காவலர் தொல்காப்பியர்போல் யாப்பை
யுமணியையும் பொருளதி கார்த்திலடக்கி மூ
ன்றிதகாரமாகினார். எழுத்திலுஞ் சொல்லி
லும் பெருமபாடும் கன்னுணர்த்தமுனியே யெ
ழுதப்பட்டிருக்கிறது. கன்னுணர் குற்றமெனக்
கண்ட சிலவற்றைத் திருத்தியு மெழுதியிருக்கி
றார். அகேசு சூத்திரங்கள் கன்னுலார் சூத்திர
ங்களாகவே காணப்படுகின்றன. பாயிரமொழி
ந்த 407 கன்னுஞ்சூத்திரங்களையும் 372 விதிக
ளிலடக்கி விட்டார். பாயிரத்திற் கூறிய 55 வி
திகளையும் பொருளதிகாரம் பாட்டியவில் 129-
முதல் 142 வரைக்குமுள்ள 14 விதிகளிலடக்
கினார். இனி மூன்றாவது ஆகிய பொருளதிகா
ரத்தில், முதலியலாகிய அகத்திணையியலில் மி
குதியும் கம்பியான்டர் கம்பி. செய்த அகப்
பொருள் விளக்கத்தையும், தொல் காப்பிய வக
த்திணையியலையும் துசரித்தே சூத்திரஞ் செய்தி
ருக்கிறார். இரண்டாவதிலாகிய புறத்திணை
யியலில் ஐயஞ்சிறுந் புறப்பொருள் வெண்பா
மாலைவை யதுசரியாகு தொல் காப்பியத்தை

யே யதுசரித்திருக்கிறார். மூன்றாவதிலாகிய
அணியியலானது தன்மையலங்காரத்தையேயுது
சரித்தெழுதத் பட்டிருக்கிறது. அகேசு சூத்திரங்
கள் தன்மையார் சூத்திரங்களாகவே காணப்படு
கின்றன, உதாரணச் செய்யுட்களும் அதுதான்
றே வெடுத்தோதற்பட்டிருக்கின்றன. (ஆகவே
தன்மையலங்காரத்திற்கு உரையானது வைத்திய
காத காவலர்க்கு முன்னரே யெழுதப்பட்டிருத்
தல் வேண்டும்.) இனி காவலாவதிலாகிய செ
ய்யுளியல் யாப்பருங்கலத்தைத் தழுவி யெழுத
ற்பட்டிருக்கிறது. ஐந்தாவதிலாகிய பாட்டி
யலில் முதல் 128 சூத்திரம் வரை வச்
சுணத்திலாகி, சிதம்பரப்பாட்டியல் முதலியது
ல்களின் தாற்பரியங்களைச் சில எழுதப்பட்டுன.
128 முதல் 142வரை கன்னுலார் பாயிரமா
யொழிய 142 முதல் 181 வரை தொல்காப்
பிய மரபியலினிதுதியாகின்றது. இது 941 சூத்
திரங்களை யுடையது. இனி, கம் காவலர் சூத்தி
ராஞ் செய்ததோடே கில்லாமல், இதற் குரையு
மெழுதினார். இத்தமாதிரியாக ஞானசிரியரையு
ரையு மெழுதிறவுழக்கம் தமிழிற் கிடையாது.
இவர் தான் முதல் முதலில் இவ்விதமாக உரை
யையு மெழுதத் தொடங்கினார். இவரைப்பா
த்துப் பிற்காலத்தார் சிலரும், தங்கள் தங்கள்
ஞாற்கு உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர் தமது
உரையிற் பிறர் மதங்களைக் கண்டிப்பது வழக்
கம். தொல்காப்பிய விதிகளின் சிலவற்றை உரை
யிலே தழிவினார். தொல்காப்பிய வுரை
களில் கச்சினர்க்கினியத்தையே யிவர் அதிகமா
கக்கையாடி யிருக்கிறார். மேலு மகத்திணையி
லில், தொல்காப்பிய வுரையிற் காணப்பட்ட
சில விஷயங்களைச் சூத்திரங்களாக வகுத்தார்.
அணியியலில், தன்மையலங்காரவுரையிற் கூறிய
சில உட்பிரிவுகளை விதியிலே யிவர் கூறினார்.
பாட்டியல் 181 சூத்திரங்களும் கமது காவல
ரால் எழுதப்படவேண்டில்லை. இந்த இயலானது
வைத்தியாதகாவலருடைய 2-வது குமார
ராகிய தியாகராசதேசிகரார் சேர்க்கப்பட்டது.
இத்தனாற்குப்பாயிரமும், சொல்லணிச் சூத்திரங்
களும் கமதுகாவலருடைய மூத்தகுமாரர் சதா
சிவ தேசிகரார் செய்யப்பட்டன. ஆகையினு
லே யிவர் சொல்லணியும் பாட்டியலும் மிகப்
பயன்பட்டத்தகன வல்லவென்று விடுத்து விட்

டார். மேலுத்தற்காலமானவர்களுக்குச் சொல்லணியும். பரட்டியாலும் வேண்டுவதென்று. ஆகவே 941 விதிகளில் 207 விதிகள் நாவலரால் செய்யப்பட்டன. பின்னர் பயனின்மையால், ஆதலால் பீத முள்ள 734 விதிகளுமே மாணாக்கர்களுக்கு கிரம்ப உபயோகமானவை. இது கிடக்க, நிறுவாவதெதைச் சிலஞா க் கவாமிகள் காவலருடைய இலக்கண விளக்கத்தை யவிக்கும் பொருட்டிச் சூருவாணியையேவினர். இச்சூருவாணியை “அபியாயகண்டன்” மென்று, மா-ள-புரி, வை. தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் கூறியது போல், நாம் ஒருகாலத்தும் சொல்லற்படாது. இக்கண்டனத்தை யவர் வேண்டுமென்று எழுதினபோதிலும், சில இடங்களில் கமது காவலர் செய்த பிழைகளைப் பிழைத்துக்காட்டி, யிருக்கின்றனர். சூருவாணியின் முலமையே கம் இலக்கண விளக்கத்திற்கு அதிகமேன்மை யென்று யரவரும் அதிதல் வேண்டுமே.

7. இனி 2-வது ஆகிய மேய்த்தூர் விளக்க மென்ற பிரபோத சந்திரோதயத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம்; ஆங்கிலேயத்தில் (Allegory) என்றதற்குச் சமமான இயற்றப்பட்டுள்ள இன்னுல் முதல் முதலில் வடமொழியில்காடகரூபமாகக் கித்திணியிச்சிரன் என்றவரால் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதை மொழிபெயர்க்கப் புகுத்த கமது ஆசிரியர் காடகரூபத்தை யொழித்துக் காவிய ரூபமாக எழுதியது யாது காரணம் பற்றியோவறியிலேம். வேதாந்த மானிய பாரக்கலை எவல்லர் தமது அறிவேன்ற மத்தரமையை மத்தாக காட்டிக்கடையவே பிரபோத சந்திரோதயமா யிற்று. இந்தப் பிரபந்தமானது பாபிரமுட்பட 48 சூருக்களடங்கியது. இதில் 2012 செய்ப்புட்களும், இது விருத்தப்பாவினாச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விஷயமின்ன தென்று கொஞ்சஞ்சொல்லுவோம். மாயையென்றவன்பிரம சக்திதாதத்திலே விதாரம் புரிந்து கப்பமடைந்து மான்றன் என்றொரு புத்திரனைப்பெற்றான். அவன் பிரவிந்தி, நீவந்தி என்ற இரண்டு மாதர்களையும் களியாளஞ்செய்து கொண்டான். மான்றனுக்கு மூத்தமனைவியாகிய பிரவிந்தியினிடமிருந்து மோகன், அக்ஷரன், மதன், இடம்பன் முதலாகிய அகே புத்திரர்களும், நீனை, நபடி, என்ற விரண்டு புத்திரிகளும் பிற

த்தார்கள்; இனி இளையமனைவியாகிய நீவிந்தியினிடமிருந்து விவேகன், நிநபன், பொறுமை முதலான பல குமாரர்களும், மயிந்திர், கருணை முதலிய சில பெண்களும் பிறத்தார்கள். இவ்விரு திறத்துப்பிள்ளைகளுக்கும் பரட்டியாகிய மாயை யென்பவன் அவரவர்களுடைய குணங்களுக்கு ஏற்றபடி விவாகமகோற்சவம் நடத்தி வைத்தான். பிரவிந்தியின் மக்கள் அகசர்களைப் போலவும், நீவிந்தியின் மக்கள் தேவர்களைப் போலவும் வளர்த்தவத்தார்கள். பிற்பாடு இவ்விருபகுதிப்பிள்ளைகளுக் தங்களுக்குள் மதுபட்டு மோகன் அரசாளும்படியும், விவேகன் காட்டிற்குப் போகும்படியும் கேரிட்டது. பிறகு விவேகன் குலம் விளங்கப் பிரபோதன் தோன்றித் தாளைக் கட்டி, யுத்தத்திற்குச்சென்ற மோகன் முதலாளவர்களை யெல்லாம் முலதோ ஹாநியாக்கிவிட்டான். பிறகு பிரபோதன் முடிசூட்டப்படுகின்றான். இர்த்துடன் காவிய முடிசூட்டிற்று. இதையெழுதியபோது காவலர் மனத்திற் குருக்கேத்திர யுத்தத்தைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருத்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. பிரபந்தத்தின் கடை வெரு களினமாயும், ஒழுகிய ஓசையோடு கூடியதாகியிருக்கின்றது. படிக்குமபோதே கிரம்ப இன்ப மனிக்கக்கூடியதாகவுங் காணப்படுகின்றது. இத்தமாதிரியான பிரபந்தங்கள் கத்தமிழிற் கிடைப்பது மிகவுமருமை. இதிலே “கனஞ்சடையென்றுருவேற்றிக்கண்முடிக்கதனுஞ்” சாஸ்திரியாருடைய துர்க்குணங்களை மிருதியுங் கண்டிக்கின்றார். மனிதர்களுக்குச் சற்குணபிரித்தியுண்டாதல்வேண்டுமென்ற கோக்கத்துடனேயே இவரிதை யெழுதியிருக்கிறாரென்று. கிணப்பதற்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. சாஸ்திரி மார்களுடையவெய்நிப் பற்பல மடங்கனிவினள்ள தம்பிரான்களுடைய நி யொழுக்கத்தையும் கன்கு கண்டிக்கிறார். இக்காவியத்திற்குக் காணப்படுகிற ஒவ்வொருவரும் அவரவருடைய குணங்களுக்குத் தக்கபடியே பேசுகிறார்கள். தங்கள் குணங்களோடு சாமஞ்சனப்பயாத வார்த்தைகளை யொருவரும் பேசுவேயில்லை. இப்பிரபந்தமானது சிலவிடங் களிற் பரிசாசுடை (Sarcastic Style) யோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒவ்வொரு கவியும் ஆற்றத் துண்

ணிய பொருளை விளக்குகின்றது. பெரும்பாலும் செய்யுட்களெல்லாம் வெகு சுகமாக அமைந்திருக்கின்றன. சமயொளியையமாகப் பதங்களும் பிரயோகிப்பாட்டிருக்கின்றன. இவர் செய்யுட்களிற் பாட்டை கிரப்பும் பயனைத் தவிர்த்து வேறு ஒருபடியோக்குமில்லாத சொற்களைக் காணுதல் மிகவுமரிது. ஏதுகை, மோனைகளுக்காகச் சொற்களை விராரப்படுத்தும் வீகாரணமிவரிடமிருக்காமாகக் கிடையாது. வகையுளி, வளப்பின்மை முதலிய தோஷங்கள் இவ்வாறே கிடையா. இத்தன்மையாளரைப் பெல்லாம் பற்றியல்லவா, சிலகாலத்திற்குமுன் இதனினின்று மொருபாகமானது கமது சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் பி. ஏ. பரீட்சைக்குப் பாட்டிற்குரியமிக்கப்பட்டது. மென்பது யர்வர்க்குத் தெரிந்த விஷயம். இனிக்குடையியர்க்கும்கூட கம்முடைய தமிழ்ப்பாஷைக்கும், வைத்தியநாத நாவலர் மூலமாக ஒரு கௌரவம் ஏற்படுகின்றது என்பது எமது துணிவு.

வி. கோ. துரியநாராயண சாஸ்திரி.

இகபரசுகம்.

(தொடர்ச்சி.)

இவ்வுலகத்தில் இடைவிடாமல் இயற்கையால் உண்டாகும் பற்பல சம்பவங்களை நாம் கண்ணாய் கவனித்து, அவை எப்படி, என்ன காரணத்தால் உண்டாயிற்றென்று தீரயோசித்தால், அது இகபரசுகத்தையடைய வழிகாட்டுமென்று முதல்சஞ்சிகையில் சொன்னோம். இப்படி “தன் முயற்சியால் ஒருவர் சுகமடையலாம்” என்று சொல்வதால் என்ன அர்த்தம் கொண்மர்கள்? இகசுகத்தைப்பற்றிப் பேசுவதால், நாம் இனிமேல் சொல்லப்போகிற சில வழிகளில் உட்பத்தாலும், சிலகாரியங்களை அப்பியசிப்பதாலும் ஒருவர் இவ்வுலகத்துள்ள அருமையான எல்லாவற்றுகளையும் ஒன்றாய்ப் பெறலாகுமென்று கினைத்திருக்கிறோ? அப்படி எல்லாவற்றுகளைப் பெறுவதிலும், ஏராளமாகவும், நீடித்தவாழ்வுக்கும் அனுபவிக்கும் சக்தியை யடையலாமென்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்மர்களோ? ஒருவன் அதிகுன்னதப்பதியும், நீடித்தவாழ்வும், கிரஹப்புகழும், புத்தி

விசாலமும், சத்திரத்தியும், புத்திரசம்பந்தம், மகத்தான செல்வமும், ஐம்புலன்களாலும் அனுபவிக்கக்கூடிய சுகவதித் தக சம்போகங்களைப் பெறும் அடையக்கூடுமென்று கினைப்பது மதினையார்குமல்லவா? ஆகையால் நாம் இனிமேல் சொல்லப்போகும் மார்க்கத்தை அனுசரிப்பதால் ஒருவர், மனிதரின் சக்திக்கு மிகுதின காரியங்களைச் செய்யக்கூடுமென்று வது, அப்போர்ப்பட்ட பயனை யடையக்கூடுமென்றுவது கமிங்கே சொல்லவில்லை. ஆனால் இவ்வுலகத்தில் ஒருவர் தம் வாழ்காளுக்குள் சண்முயற்சியால் பெறக்கூடிய சுகபலன்களை அனுபவிக்கும் சக்தியை அடையக்கூடுமென்பதே கமது கருத்து. அப்படி ஒருவாறு சுகமனுபவிப்பதில், துக்கம் தினையளவும் அவர் வாழ்காளில் எப்போதாவது இல்லாமற்போகுமோ? கிஞ்சித்த துக்கமும் கலந்திருக்குமாதல் அவர் சுகமனுபவித்தா ரென்று சொல்லலாமோ? என்னில், காமங்கே பிரஸ்தாபிக்கும் இகசுகம் அப்படித் துக்கம் கலந்ததுதான். ஒருவன் தன் வாழ்காளில் அனுபவிக்கும் அனுபவங்களில் சுகத்துடன் துக்கமும் இடைக்கிடையே கலந்திருக்கும். சுகத்தைவிட ஒருவனுக்கு துக்கம் அதிகரித்திருந்தால் அவனை கிற்பாக்கிய நென்றும், துக்கம் கொஞ்சமாயும் சுகம் அதிகப்பட்டு மிருந்தால் அவனை பாக்கியவாளென்றும் சொல்லுகிறோம். இப்படியன்றி, துக்கம் கலவாத சுகம் இவ்வுலகத்திலில்லை.

மேலும் அப்படித் துக்கம் சற்று கலந்திருக்க வேண்டுமென்பது ஒருவாறு அவசியமாயிருக்கிறது; துக்கமின்ன தென்றறியாத ஒருவர் எப்பொழுதும் சுகத்தையே யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தால், அந்தச் சுகத்தினுண்டாகு மின்ற யின்னதென்று உணர்ச்சி சக்தியற்றவாக இருர். எவ்விதமாக கிறீஸின் சுகம் வெயிலில் அலைந்தவர்களுக்குத் தெரியுமோ எப்பொழுதும் கிறீஸே இருப்பவர்களுக்குத் தெரியாதோ? அவ்விதமாகவே கிஞ்சித்த துக்கம் இடைக்கிடையே அடைந்து, அத்துடன் சுகத்தை யனுபவிப்பவருக்கே அச்சுகத்தின் இன்பம் தெரியும். இப்படி ஒருவர் தம் வாழ்காளில் அதிக சுகத்தையும் கொஞ்ச துக்கத்தையும் அனுபவிப்பதையே, சுகமனுபவிப்பதாக நாம்

சொல்லுவது. 'இகசுகத்தை' யடைய வுழிவிது வென்று கண்டுபிடிக்குமுன், 'இக சுக மென்று காம் சொல்லிவருவது' எது வென்று விசாரிப்போம். 'இகசுகத்தை காம் ஆனுபவிக் கலாம்' என்பதின் தாத்தரியத்தை முன் விளக்கினோம். ஆனால் ஒருவன் இவ்வுலகத்தில் அடையவிரும்பும் சுகம் எது? அப்படிச் சுகத்தைக்கொடுக்கும் பொருட்களும் விஷயங்களும் எவ்வெவை? என விவரமாய்ச் சொல்லுவோம்:

“ஒருவன் சுகமடைத் திருக்கிறான்” என்று சொல்ல வேண்டுமானால், அவனுக்கு அவ சிபமாய் வேண்டியவைகளை வை யென்றால், 1. சரீரகமம், 2. மனோம்மியம், 3. தஜ்ஜதசம்பத்தியம், 4. நன்ருமதிப்பு, 5-நோயற்ற நன்மக்கள், 6. நீடித்த ஆயுள், 7. நெய்வப்பகிதி.

1. சரீரகமம்.

பலமான சரீரமும், நோயற்ற வாழ்வும் சரீர சுகத்தைக் கொடுக்கும். நோய்கொண்ட, பல விளமான சரீரத்தை யுடைத்தா யிருத்தபோதிலும், அருமைபான பலகாரியங்களை ஜனோபகாரமாகச் செய்து முடித்து, அப்படிச் செய்வதையே ஒரு சுகமாக எண்ணியும், தேகசெளக்கியத்தைச் சுகமாக எண்ணினாலு மிருப்பவர்களும் இவ்வுலகத்திலுள்ளே, என்றாலும் அப்படி கிளைப்பவர் வெகுசொற்போம். ஆகையால் சுக மடைய விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் தேக செளக்கியமும், தேகபலமும் இன்றியமையாதது. தேகசுகம் எப்படிப்பட்டதென்றால், தேகத்தின் ஒவ்வொரு அவயவமும் சீராயிருந்து, அதற்குரிய கிரியைகளை அல்லது கடமைகளை வகுத்தமில்லாமல் செய்து வரும்போது இருக்கிற தேகஸ்திதியே. உதாரணமாக:—ஒளித் திசிருந்து மற்றோரிடத்துக்குப் போவதிலும், சரீரத்தின் பற்பல உறுப்புகளை உபயோகிப்பதிலும், சற்றாவது வருத்தமும் இளைப்பு மில்லாதிருத்தல்; உற்சாகத்துடனும் சுறுசுறுப்புடனும் வேலைசெய்தல்; வெகு நேரத்துக்கு விடாமல் வேலைசெய்யப் போதுமான தேகபலமும் சக்தியு முடைத்தாயிருத்தல்; முனை, இரத்தாசயம், துணாயில, திளிப்பை, குடல், கரையு முதலிய கருவிகள் அவற்றின் இயல்பான பலத்தை யுடையவைகளாய், சீராயும் ஒழுங்காயும் இருந்து, தம் தம் செய்கைகளைத் தட்டுத்

தடைபின்னிச் சரியாய்ச் செய்து வருவதால், இளைப்பு, தலைநோய், வயிற்றுவலி, அஜீரணம் இவைமுதலான எவ்வித வியாதியும் எப்படியிருக்குமோவென்று நினைக்கும்படியான சரீரத்தை யுடைத்தா யிருத்தல்; பசியுண்டாக வேண்டிய காலங்களில் உண்டாகாமலும், உண்டவுடன் பசியுண்டாதலும், இரக்காலங்களில் சரியான துக்கமின்றி எப்போது விடியுமென்று எதிர்பார்த்திருப்பதும், இவைபோன்ற அசௌக்கியங்களில்லாதிருத்தலுமாம். மனிதரின் கேழ்மத்துக்கு இவை யெல்லாம் எவ்வளவு முக்கியமான அம்சங்கள். தேக செளக்கியமில்லா விட்டால் மனதில் சந்தோஷ மில்லை; சரியாய் வேலைசெய்வதில்லை; தற்காரியங்களைப் பற்றிய நினைப்பில்லை; சமதா சரீரத்தைப் பற்றியும் வியாதியைப்பற்றியும், மருத்துகளைப்பற்றியும் உண்வைப்பற்றியுமே சித்தனை யுண்டாகும். ஆனால், சுக சரீரமுடையவர்களுக்கோ அப்படியல்ல. அவர்கள் நோயாளிகளைப்போல் 'தேகம் துர்ப்பலமா யிருக்கிறதே! இதை பலப்படுத்த என்ன செய்யலாம்?'—இதை கன்றாய்ப் பேரறிக்கவேண்டுமே?—யென்ற எண்ணமேயில்லாமல் உற்சாகத்துடன் அன்றாடம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

2-வது. மனோம்மியம்.

சரீரசுகத்துக்குப் பின் ஒருவருக்கு முக்கியமாய் வேண்டியது சமாதானம் அப்படி மன திரிபுடத்துச் சமாதான மடைத் திருக்கிறோம் என்னும் அறிவு நந்தோஷமாகும். இதை ஒருவா அடைத்திருக்கிறார் என்று சொல்ல வேண்டுமானால் அவருக்குத்தனக்கும், கவலைபும், காரண வர்த்தியில் மனதை யுருக்கும், தீரவிசாரமும் கூடா: “இன்றைக்கு என்மனம் ஏதோ ஒரு விதமாயிருக்கிறது; ஒன்றும் தோன்றவில்லை; யாதொரு வேலைசெய்யவும் மனம் காடவில்லை.” என்றுகிவ் சொல்வதுபோல், மனமானது காரண மில்லாமலே தமோற்றல் கொள்ளவும் கூடாது. இப்படிச்சஞ்சலம், விசாரமுதலியவற்றால் மனம் அடிக்கடி பேதிக்கப்பட்டால் கம்மால் ஒரு காரியத்தையும் செய்யமுடியாது. எதைச்செய்ய ஆரம்பித்தபோதிலும் திகைப்புண்டாகும். வரவர் மனதின் வலிமை குறை

ந்தபோம். பின் அடையவேண்டிய கன்மைகளுக்காக முன்னமே உற்சாகத்துடன் உழைத்துவரும் உழைப்பு சின்றுபோம். இப்போதிருப்பதைவிடச் சற்று உயர்ந்த பதவியடைய வேண்டுமென்னும் ஆவல் தோன்றாமலே மறைந்துவிடும். இரண்டு விஷயங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளின் உயர்வுதாழ்வுகளை மனதிலால் ஆராய்ந்து சிந்துக்கிப் பார்க்கும் சக்திருறைவனடையும். சில விஷயங்களை யோசிக்கையில் காரணமொன்று மில்லாமலே பயமுண்டாகும்; இப்படிப்பேற்றமடைந்த மனத்தையுடைய ஒருவன் உலகத்தில் எதற்கு உதவுவான்? இன்பமாய்ந்த காலங்கழிப்பது அவனுக்குக் கூடாத காரியமாய்க்கும். அவன்மனதின் பிரகாசம், மல்கி, அறிவின் ஒளி மழுங்கிப்போம். அழகும், சிவகாரமும், அமைத்த, மனோரமமியமான பற்பல பொருட்களைப்பற்றி தியானிக்கும் ஸ்திதியை விட்டு, மனமானது மந்தபுத்தியாகவும், வெறுமையாகவும், பிரயோஜனமற்றதாகவும், மாறிவிடும். ஒருவர் இகத்தில், சுகம்மடைய வேண்டுமானால், அவனுக்கு, இவ்வுலகம் பிரகாசமான அரண்மனைபோல், குதாசலத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதா யிருக்கவேண்டுமேயன்றி, அந்தகாரமான ஓர் அறையைப்போல் அலங்கோலமாய்க் காணப்படக்கூடாது. இடைக்கிடையே துக்கத்தை யுண்டாக்கும் சம்பவங்கள் ஒருவருக்குண்டாவதுசகஜம்; என்றாலும் உடனே யவைகளை மறந்து மனம் மமியப்பட்டுச்சந்தோஷமடையும்படியான ஸ்திதியில் இருத்தல் விசேஷம். வேலை மிகுதியால் அனுப்படைந்த ஒருவன் அந்திரேத்தின் அழகான ஓர் பூஞ்சோலை யிற் சென்றால்; அவன் கனிப்புமாயிச் சந்தோஷம், எப்படி யுண்டாகுமோ; அதேவிதமாய்ச் சிலகாரணங்களால் மனிதர் மனத்தையுடைத்த போதினும்; மற்றும் சிலகாரணங்களால், சமாதானமடைந்து சந்தோஷத்துடன் ஜீவிக்கும் படியான ஸ்திதியில் அவர்மன மிருக்கவேண்டும்; இப்படி, பில்லாவிட்டால், இகசுகத்தை களம் அனுபவிக்க முடியாது.

3-வது. தஞ்சை சம்பந்தீயம்.

இகசுகத்துக்கு அவசியமான விஷயங்களில் இது ஒன்று. “தஞ்சை சம்பாத்தியம்” என்றால் ஒருவருக்கு அவசியமாய் வேண்டிய ஜீவனம்

எனம். ஒவ்வொருவருக்கும் மிதமிஞ்சிய செல்வமிருந்தாலன்றி அவருக்குத் தகம், கிடையா தென்று காம் சொல்லவர வில்லை. இவ்வுலகத்தில் எல்லாருக்கும் ஓரோட்டான செல்வமும் ஜீவனமும் கிடைப்பது கூடாமையாகும்; உயர்வு, தாழ்வு எழும்பின், வேலைக்காரன்; பணக்காரன், எளியன்; புத்தியால் வேலை செய்பவன், சரீரப்பிரயாகையால் வேலை செய்பவன். இப்படிப்பட்ட பேதங்கள் எப்போது மிருக்க வே யிருக்கும். ஆகையால் அவரவர் அந்தஸ்துக்கும், அவரவர் குடும்ப சமரஸுடன்க்கும் தக்கதான ஐகவரியமாவது சம்பாத்தியமாவது ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கவேண்டுமென்பதே கம்முடைய தணிப்பு. “சம்பாத்தியம் பில்லாதவன் சாகவேண்டும்” என்று உலகத்தில் பழமொழியாய் வழங்கி வருகிறதல்லவா? சம்பாத்திய மில்லையாயின் இகசுகத்தை ஒருவன் அடைவது அசாத்தியம். முதலில் சரீரககம் கிடையாது; வறுமைவந்து சேரும்; வறுமையோ மிகவும் கொடியது.

“இன்மையி னின்றது தியாதெனி விண்மையின், இன்மையே இன்றது தது.”

என்று கையொர் சொல்லியிருக்கிறார். ஒருவருக்குத்தரித்திரத்தைப்போல் துன்பம் விளைப்பது யாதெனில் வேறொன்றில்லை; இவ்விஷயத்தில் வேறொன்றையும் தரித்திரத்துக்குச் சமானமாகச் சொல்லக்கூடாது. அதற்கு ஒப்பில்லை பென்று சொல்லும்போது, அதிலும் அதிகப்பட்டது ஒன்றுமில்லை எனச் சொல்லுவது அஞ்ஞபியம்.

“இப்போது உண்பதற்குப்போதுமான உணவில்லை! காளை பென்ன செய்வது? முன் வரங்கிள கடனைத் தீர்ப்பதெப்படி? இனிப் பிழைத்திருக்க வகை பெக்கே!” என்னும் திராக் கவலை அவர்கள் ஊனை உருக்கி உடம்பைத் தின்றறிமும், அதையொட்டியே காயொர்,

“இன்றும் வருவது கொல்லோ, நெருளும், கொன்றது போதும் போப்பு.”

* [இன்றதுத=தன்பஞ்செய்வது.] ஒருவனுக்கு வறுமைபோல வின்றது யாதென்று வினவின; வறுமைபோல இன்றதுத் ததுமையே, பரிமேலழகர்.

* 1. 162ம்.

2. 162ம்.

எனப் பட்டினித் தேற்ற வயிது திறைப்பதற்கு மிகவருந்திய ஒருவன், “என்னைக் கொன்றது போல் அவ்வளவு துன்பங்கள் செய்தவறுமை யானது இன்றும் என்னிடத்தில் வந்து விடுமோ? அப்படி வந்தால் என்னசெய்வது” என்னும் தயரத்தில் அழுகி, மனம் கசந்து துக்கிப்பான். ஒருவன் வறுமையற்ற காலத்தில் சுற்றத்தாரும் சினேகிதரும் அவனைக் கைவிடுவர். அழுக்கு வஸ்திரங்களும், அசம்பியமான படுக்கையும், அசத்தமான சரீரமும் (வேறு வித மிருக்கக் கடாமையால்) அகசியானபழக்கமும், அலங்கோல வாழ்வும் அவனுக்கு விதித்த விதியை நினைத்துத் தன்னிப்படைத்த கடவுளைத் துஷிக்கிறான்.

மேலும் அவன் செல்வரைக் காணும்போதும், அவர் வீட்டினருகே செல்லும்போதும், அவரிடத்திற் தன் குறைகளைச் சொல்லும் போதும், அவரிடத்திற் உணவு கேட்கும்போதும், அப்படிக்கேட்டவுடன் கொடுத்திருந்த போதும், கொடுக்கமாட்டோ மென்று மறுத்த போதும், வறுமையற்றவருக்குண்டாகும் துன்பஞ் சொல்லமுடியாது. இரவில் துக்கம் என்பதே அக் துன்பங்கியர்களுக்கு இல்லாமற்போகும்.

“கெடுப்பினன் தஞ்சை” மாகும்,
நிரப்பினன் யாதொன்றும் கன்பர்¹ டிதி.”

மந்திரம், மருந்து முதலியவைகளால் தீயின் மேற்படுத்துத் துங்குவது ஒருதால் கூடும். ஆனால் வறுமைவந்த விடத்து எவ்விதப் பிரயோகத்தாலும் துங்குதல் கூடாமையாம் இதன்றி, தருத்த ஜீவனமுள்ள பிரரைப்பார்த்து அவரைத் தன்னுடன் ஒப்பிட்டு, அவர் அடைந்த செல்வம் தனக்கு மிருத்தால் தர்ணிப்படித் துன்பமடைய வேண்டிய நிலை பென்று தேர்ந்து, அவரைப்போல் சம்பாதிக்கும் வழிகளில் தனக்குப் பரிநிபியும்பாண்டித்தியமு மில்லாததால் வேறெவ்விதத்திலாயினும் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னும் போரகை அவன் பிடரியைப் பிடித்துத்தள்ள, அவன் உலகத்தின் விஷயங்களில் அனுபோகம் மெத்தவில்லாத சிவ்விடத்திற்போய் “இத்தவேலை செய்கிறேன்;

இப்பொருளைச் செப்பணிடுவதில் எனக்கப்பால் தான் மற்றவர்கள்; நான் வெகு சமர்த்தன்; தேறுத்தனக்கோடி முதலியாருக்கு இன்னின் னப்பொருட்களைச்செய்து கொடுத்தேன்” என்று சொல்லி அவரை ஏமாற்றிப் பணம்வாங்கிச்செல்வழித்து; அதன்பின் வெகுநாட்கென்று “வேலையெங்கே” பென்று கேட்டால், “இதோ முடித்துவிட்டது இன்னியரண்டுதினத்தில், கொடுத்திடுகிறேன்; அசனாருக்குப் போயிருத்தேன்; அதனால் தான் சற்றுத் தாமசமாயிற்று” என்று போக்குச்சொல்லிப் புட்டிசெய்துபிறரைவஞ்சித்து நான் தழிக்கிறேன். இதெல்லாம் வறுமையாலன்றோ?

இப்படிச் செய்யாமல் மரியாதையாய்க் காலங்கழிக்க வெண்ணியிருக்கும் சிலர் கடன் வாங்கியுண்டு, அப்பால் அக்கடனைத்தீர்க்க வண்கயில்லாதபோது, மனங்கலங்கி வருந்துவார்கள். இராம ராவண யுத்தத்தில் இராவணனைச் சேர்ந்தசேனைகள் சுற்றத்தார் சகலரும் மடித்துபோகத் தனித்து நின்றபோது, அவன் மனதின் ஸ்திதியை கம்பர் “கடன்பட்டார் ரெஞ்சும்போல் கலங்கின இலங்கை வேந்தன்” என்று கடன்பட்டாருடைய ரெஞ்சத்துக்கு ஒப்பிட்டார். ஆகையால் கடன்பட்டார் ரெஞ்சம் என்ன ஸ்திதியிலிருக்கும் என்பது விளங்கிறது.

‘நாய்க்குப் பசியுண்டானால் அடைத்த கதவை யுத் தள்ளித்திறந்து விட்டுக்குள் துழைந்து அங்கு வைத்திருக்கும் உணவைத் தின்னும்; அப்படி யிருக்க அறிவும் தக்கிரமுமுள்ள மனிதருக்குப் பசியுத்கரித்தால் அவர்கள் என்ன தான் செய்யார்கள்!’ என இங்கிலிஷில் ஒருபழமொழியுண்டு. அதன்படி வறுமைப் பட்டவர்களில் கிறானோ பிறப்பொருளை அபகரிக்கவும், அதற்குத் தடை யேதேனுமிருந்தால் அத்தடைகளை நீவர்த்திப்பதில் கொண் முதலான கொடுத்தொழி செய்வவும் துணிவு கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிச்செய்ய அவர்களைத் துண்டு வத தக்க சம்பாத்திய மின்மையல்லவா? சம்பாத்தியமுள்ள ஒருவர் சொல்லவும், திருடவும், வாக்குப்பிசுரு செய்யவும், சாதாரண மாய் நாம் காண்பதில்லை. ஏனென்றால் குற்றங்களைச் செய்யவேண்டிய அவசியமும், சந்தர்ப்ப

1. 1. தஞ்சை; 2. ஏறுமயில்; 3. நித்திர.

மும் அவர்களுக்கிடில், ஒருவேளை ஆப்படிச் செய்யுமார்களிடில், அவர்கள் அத்தன்துக்கும் கௌரவத்துக்கும் இழிவுண்டாகும், அப்படியுண்டாகாமற் காப்பதற்கே சிலர் பொய் சொல்லல், நேதலிய குற்றங்களைச் செய்யாதிருக்கலாம். ஆனால் கைப்பொருளற்ற வறிஞர் அக் குற்றங்களைச் செய்யவேண்டிய காரணங்களும் சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கின்றன. வாதவால் அவைகளைத் தவிர்த்துவிடாது அசாத்தியமாகின்றது. ஆதலால் அவர்கள் சுகமனுபவிப்பதில்லை. இதனால் பொருட்டே ஏயனார் ஒருவரிடத்தில் வறையுபயிய பாவி வந்து சேருவானாகில், அவருக்கு இரயம்மைச் சுகத்தையும் மதுமைச் சுகத்தையும், இல்லாமற் செய்யவே வருவான் என்றும் சொருந்தா,

யுமகன்மை யெனஒரு பாவி, மதுமையும்
யும்கையம் இன்றி வரும்.”
எனச்சொல்லி யிருக்கிறார்.
(இன்னும் வரும்.)

J. D. R.

மனோன்மணி யம். III.

இன்னும் ஒருநாள், அதாவது போர் நடந்த நாள், கதை யிருக்கிறது. காவியில், பாண்டியன் படைகளைச் சேருகிறபடியாகிய புலதேவன், அணிவகுத்து நிற்க, குமுடன், கதைதில் ஒர்புறம் நின்று அரசனை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அன்று மாள்பவர்க்காகவும், அவர் சாதலினால்

“மனோன்

இட்டகள்ளவெளும் வட்டமாம் விதிதொர்
வரவரப்பெரிதாய்க் கரைவரைவரல்போல்,*
சின்றவிலியரை யொன்றியமனையிவர்
உற்றார்பெற்றார் ஈட்டாரென்றிப்
படியே பரவும்”

துயரத்தைப் பற்றியும், அவன் மனதில் இரக்கம் பிறந்தது. அவ்விரக்கத்தைக் கூடிய சீக்கிரத்திற் பொய்முகார்த்தாக்களால் அவித்தானவுடன், ஜீவகன் வந்துசேர்ந்தான். வந்து அரசனுக்குக் காற்படைகளையும் ஒருகவித்துக்காட்ட, அவன் மனமெழித்து போர் வீரரை யுற்சாகப்படுத்தத் தொடங்கினான். அவன் மொழிகவிலிருந்து சிலபாக்களை உரைவோம்:—

“தாயினுஞ் சிறந்த தயாபுன் டிருத்த
தேயமார் தேவிக்குத் திவினை யழைக்கத்
துணிந்த இவ்வஞ்சரை யெணுந்தொறு மெணு
[சத்தொறும்
அகத்தளி லடக்கியு மடங்கா தெழுந்த,
புகைத்துயிர்ப் பெறியப் பெற்றிகன் பொறிய
கெடுத்திரட் புருவம் கொடுத்தொழில் குறிப்ப
வளங்கெழு மீசைபுன் னெரித்தெழுந் தாடக்
களங்கயில் துமருகக் காட்டுமிச் சினத்தி
கண்டப் பாண்டியே கொண்டனன் உணை.

* * * * *
பழையோர் பெருமையுங் கிழமையுங் கீர்த்தியு
மன்னிய அன்பில்தும் அன்னையார்பாறு
நித்திரைவரும் வகை யொத்ததுத் தமது
தொட்டித்தாளாட்ட, அயிலிட்டமர் முத்திரை
நீரமுஞ் செய்கையும் வீரமும் பரிவும்
என்னி யிருக்கும் கண்ணீர் நிறையக்
கண் துயிலாது நீர் கனிவுடன் கேட்ட
வந்தமிழ் மொழியான் மறித்திக்காலம்
“ஆற்றிலும்; ஆண்மையம் உரிமையு மொருங்கே
தோற்றன்” எனச்சொல்த் தனிபவர் யார்.*

* * * * *
அத்தனார் உளர்க்குஞ் செத்தழல் தன்னிறும்
நாட்டியமான உன் ழுட்டியு சினத்தி
யன்றே வானோர்க் கென்றுமே யுலப்பு.
* * * * *
இத்தனிப்போரில் கீரேற்றிற்ம் காயு,
நித்தல்கனித்த; ஜயமா தமக்கு
முத்தமிட்டனித்த முத்திரையாவி
யெத்தனை தலைமுறைக் கிலக்காய் நிற்கும்.
* * * * *
ஐயோ! அதவும்
புண்ணோர் புகழின் கண்ணே: எவரே
புண்படர் துலகிற் புகழ்மடம்பு அடைத்தார்?”

தன் புடைகளுடன் சம்பாஷித்தானபின் ஜீவகன் போர்க்களத்தக் செழுந்தான்.

நாராயணன் அரசன் பேரில் மெய்யன்புடையவ னெனக் கூறினோம். அவ்விறன் போர்க்களத்துக்கு வரின், அரசனை யவ்விடத்தின் கொல்லமுடியவேண் டெனென்ற தன் எண்ணத்திற்குத் தடைபுண்டா மெ னாக்கருதி, குமுடன், அவனையும் வெத்தியை யடை யக்கூடிய அகேச விரக்கையும், கோட்டையைக் கா த்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி யெற்படுத்தி யிருந்தான். நாராயணன் அவன் கருத்தையறிந்து போரை யுற் றப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அரசன் அபா யத்துக்குள்ளா யிருப்பதைக்கண்டு, உடனே காவல் வீரருடன் போர்க்களத்துட் சென்று, அரசனை மர னத்தினின்றித் தப்பியித்தான்.

போர்க்களத்தினின்றும் “அரண்மனைக்குட்” கொ ண்ணெவரப்பட்ட ஜீவகன், தன் தோல்வியை கினைத்து

* Compare Tennyson's Pelleas and Etarre

சோகமுற்று! விழுந்து, பின்பு எழுந்து தன்னைத்தானே சொந்தகொண்டு இறக்கத் துணிந்து வாண்புருவுக்குணத்தின்:—

நாராயணன், மனோன்மணி தன்னை மறந்தாய் போலும்!

ஜீவகன்! குழந்தாய்! குழந்தாய்!—(விழுந்த மூச்சுக் கிசுக்க)

சேவகர், கொற்றவ! கொற்றவா!

நாரா, பேசன்யின்!

முத்தசே, பேசன்யின்! பேசன்யின்!

நாரா, விசயின்! அகன்யின்!

முத்தசே, வெளியே!

சும் சே, பனிகர்

நாரா, தெனிக் கிதிது!

ஜீவ, குழந்தாய்! குழந்தாய்! கொன்மேன் கிங்கர்!

(எழுந்த சோர்வாயிருக்க.)

நாரா, இழந்தால் இருப்பனோ? என்செய்து தனிக் தாய்?

ஜீவ, எஞ்சே யெனக்கியான்! என்செய்வே னினி!

இருதலைக்கொள்ளில், ஏதும்பா னேனே!

செருமுகத் திரித்தேன், மானஞ் செருத்தும்

உயிரினை யோம்பவோவுந்தத? ஞ்சிறு

மயிரினை யிழக்கினும் மாயுமேகவரின்!

பெருந்தகை பிரித்தும் ஊன் சுமக்கும் பெற்றி

மருந்தா யெனக்கே யிருந்ததே நாரனா!"

ஜீவகனை நாராயணன் தேற்றிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், குழலனும் பலதேவனும் வந்து நேர்ந்தார்கள். குழலனுடைய பாசாங்குகளைக்கண்ட மாத் திரத்தில் மயமடைந்தில். எழும் கொம்பும், அரசனுடைய சந்த குணத்தைப்பற்றியேசரிக்கும் பொழுது, வெப்ப வார்க்கப்பெற்ற செருப்பைப்போல், அகோரமாய் வளருகிறது.

பலதேவன், துடிபொருமுன், ஒரு பொத்தொழுகையைத் தன்னுள் செலிக்கப்பட்ட ஓர் மாதக்குக் கொடுத்தச் சென்றதாகக் கூறினோம். அம்மாதின் க்கோதானுடைய ஓர் போர்வீரன், தன் தங்கைக்காக மனம் வருத்திப் போர்க்களத்தில் அப் பற்றொழுகையைக் காட்டிப் பலதேவனை வேண்டல் மார்பிற் குத்தினான். இதனாதுடன் உன்சுக்கமானது பாண்டியன் அப் பொத்தொழுகை ஓர் முக்கியகாரணமாக யிருந்தது. ஆனால் ஜீவியையும் அரசனுக்குத் தெரியாது. இது சிறிது தாள்சுருகியவற்றைப் பலவாற்றாலும் செலிக்கும் நாராயணன் பேயின் அடங்காச் கோபங்கொண்டிருமுன். பலதேவன் மார்பிற் குத்தப்பட்டது நாராயணனுடைய ஏவலால் வெளியும், நாராயணன் கோட்டைக்காவலுவிட்டுப் போர்க்களத்துக்கு வராதிருந்திருப்பானாயின் அங்ஙனவு தோல்வி கோரிடாநாதென்றும், இவைவெல்லாம் குழலன் பேரிஜன்.

விசேஷத்தினால் துண்டப்பட்டு நாராயணன் செய்தனனென்றும், பலவிதமாக அரசனுக்கு வெந்தூதராயிமாய்ப்போதித்து, 'கரீர்பார் கைப்பின்ன' நாயிய அரசனிடமிருந்து நாராயணனைச் செவ்வியலுடைத்துப் பிற்பாடு எழுவேற்றியெடுப்பது கட்டினபெற்றுக்கொண்டான். இதைக்கண்டு முறமுறுத்துக் குழலனை பெதிர்க்கத்தொடங்கின போர்வீரர் அடங்கினதும், குழலன் அவர்கையினின்றும் தப்பித்ததும், சத்தியவந்தருகிய நாராயணன் மூலமாயே குழியவேறினும். இதற்கு ஊடே, சோனிடத்திலிருந்து ஒரு குடம் தாமிரவருணி கீரையும் வெப்பநானையை யும் சமாதானம் கப்பமாகவேண்டி வந்தது. துடிநாயையும், தன் உண்மை நிலையையறியாத ஜீவகன், மறுபடியும் போர்வீரன் வெற்றியடைவாராடு நெண்ணித் துடித்திவிட்டான்.

நாராயணன் துரோகஞ்செய்திருனென்பச் சொல்லும்பொழுது,

"வேலியேவு ன்னின்

தெய்வமே காவல்செய்யபிர்க்கு"

என்று தான்

கூறினமொழி, தனக்கே முற்றிலும் பொருத்தம்படி ஒருமுக குழலனுடைய செய்கைகள், தன் குடும்பத்தை இராஜகுடும்பமாக்க்கும்பொருட்டிற்குக்கலா மென்று சிலர் கிண்ப்பார்கள். அவ்வெண்ணம் அவன் செய்கைகளை சிபாயப்படுத்தாமல்போனாலும், உலகத்தில், வேறு சாதாரணமாயிருப்பதுபற்றி, அதின் மட்டிலும் முற்றிலும் இகழத்தக்கதல்ல. காவல் அங்கம் மூன்றாம் கன முடிவை வாசித்தால், அவ்வேண்ணத்துக்கும் இடையில்லை. தன் பேராசையே மூலகாரணம் என்பது விளக்கி, அவன் குணம் முன்னிலும் பின்மடங்கு பாழாகத்தோற்றும்.

மாலையில், கத்தாருணிவர், தக்கோலத்தில் திரு செல்வெலையைவிட்டுப் போய்ப்படி ஜீவனுக்குப்போதித்தும் அவன் இணங்காது; மனோன்மணியையாவது தன்னுடன், தானியற்றிய கருக்கை வழியாய்த் தன்னுடனுப்பும்படி கேட்டான். அரசன் மனமெழிந்திசைத்து அவர் அங்கவளஞ்செய்தல்,

"இத்தயின் குலமெனும் முக்கிய பேர்பேய்ச்சு கத்தான் குலமெனச் சந்ததம் வழங்கும்"

என்று போற்ற, அவர் கிசிகியில் வருவதாகச்சொல்லிப்போயினர். பிற்பாடு ஜீவகன் மனோன்மணியைப் பிரிந்திருப்பதைப்பற்றி விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், கத்தாருணிவரைப்பற்றிச் சந்தேகம் பித்தக் குழலனையழைத்து, கிழந்தவற்றைக் கூறி, அவன் கருத்தென்னவென்று வினவினான். குழலன், அச்சியருடன் கன்னியையாயிரவனுப்புதல்

சரியோவென்று சாதுரியமாய்ச் சந்தேசித்து அப்படிச் செய்வதும் கவனியதிகரிக்கும்பொழுதியுள் குறைபாடுள்ளதாக, அரசன் அதையும் ஒத்துக்கொண்டு திகைத்தான். குழுலன் வேந்தர்களுத்தில் விவாகம் நடப்பதினுண்டான கஷ்டங்களை விவரித்து அவன் திகைப்பை யதிகரித்தான். அதுண்டு “அரசல வெணின் கமக்கரம் பழையெண்ணை?” பென்று ஜீவகன் கூறியவுடன், குழுலன் வெகு தந்திரமாய் ஜீவகன் அடிச்செவகத்தைப் புழித்து அன்றிரவு, மனோன்மனியைப் பலதேவனுக்கு விவரஞ்செய்து விடும்படி அரசன் கட்டினவையுபெற்றுக்கொண்டான். சமயத்துக்குத்தக்கபடி சபையுத்தைத்தேடிக்கொள்ளும், குழுலனுடைய மதி விபக்கத்தக்கதே, பின்வரும் தனிமொழியில் குழுலனுடைய மனத்தின் இரக்கமில் தன்மையும், ஒவ்வொரு அரசனும் இரண்டு திறவுகோல் செய்து பணத்திரும் திருட்டுத்தனமும் வெளிப்படுகின்றன. பிற்பாடு குழுலன் கருங்கையைத்தேடிச் செல்கிறான்.

(இன்னும்வரும்.)

அ. மந்தவையர்.

சர்வத்திரி சரித்திரம்.

ஜிநாவது அக்காரம்.

என்தகப்பனார் கடிதம்வந்தவுடன் நான் படிப்பை நிறுத்தவில்லை. அவரொழுதியதைப்பற்றி எனக்கு இருந்ததைப் பார்க்கிறும் கடுசனாக்குவிசனம் அதிகமாகவே இருந்தது. படிப்புவருகிற சமயத்தில் நிறுத்திவிட்டால் பிற்பாடு எல்லாம் மந்துபோமென்று அவன் சொன்னான். கோபாலன் உடனே படிப்பை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்று சொன்னபோதிலும், கடுசன் அவனுக்குப் பேரறித்து, என்தகப்பனாருக்குச் சரியானபடி கடிதமெழுதி அவருடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவாமென்று சொல்லி, எனக்கு வழக்கம்போல் படிப்புச் செல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான். எங்கள் ஒருவரத்திற்குப் பிற்பாடு என் தகப்பனாருக்குக் கடிதங்கொழுதினோம். கோபாலன் எழுதிய கடிதத்தில் என் கொஞ்சம் எழுதினேன். என் தகப்பனாருக்குத் தெரியாதபோதிலும், கடுசனும் அவருக்கு ஒருகடித மெழுதினான். அவன் எழுதியது அந்தச்சமயத்தில் எங்களுக்குத்தெரியாது. பிற்பாடுதான் நான்கள் அறிந்தோம். அந்தக்கடிதங்கள் இரண்டையும் கீழ்வருகிறோம்:—

1. கோபாலன் கடிதம்.

திருகெல்லேவி

ஆவணியி 11வ.

ஸ்ரீமத அப்பா அவர்களுடைய நிவ்லு பரதபத்மம் வளியேருமுத்தை கோபு சர்வதாங்க பூர்விகமாகம

ஸ்கரித்த விஞ்ஞாபனம். இவ்விடத்தில் சாயித்திரி, அந்தை முதலியவரையும் கெடும். அவ்விடத்தில் தாங்கள் கெடாமாயிருக்கிற விபரத்துக்கு எழுதியனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தாங்களொழுதிய கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. இப்பொழுது 20 ரூபாய் வேண்டியதில்லை. இந்த மாதத்தில் 15 ரூபாய் அனுப்பினால் பிற்பாடு பார்க்கக்கொள்ளலாம். எனக்கு எப். ஏ. பரிசை இந்த வருஷமில்லை. அடுத்த வருஷம்தான் பணம் கட்டவேண்டும். நான் சிந்தையாய் வாசித்துக்கொண்டு வருகிறேன். தேகத்தைச்சென்கியமாய்ப்பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் உண்டில் அனுப்புவதை இரவுத்தர்கடைக்கு அனுப்பிவிட்டால் நான் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

தாங்கள் சாயித்திரி படிப்பைப்பற்றி யெழுதினதைக் கேட்டு அவள் மிகவும் விசனப்படுகிறாள். அவள் படிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டதினால் நானும் கடுசனும் அவளுக்குச்சொல்லிக்கொடுத்தோம். தங்களைக் கௌரவம் அப்பாடிச்செய்ததைத்தயவுசெய்து மனனிக்கூடும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னும் படிப்பு நிறுத்தவில்லை. அவளே இதன்மேல் எழுதுகிறாள்.

தாங்கள் கடுசனைப்பற்றி யெழுதி வருகிறீர்கள். அவனுக்கு மதுரை. அவன் தமையனாக இவ்விடத்தில் தறுநூபா சம்பளமுள்ள கச்சேரி உத்தியோகத்திலிருப்பதால் அவன் இரண்டு வருஷமாய் இவ்விடத்தில்வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன்தான் என்னுடையமுக்கிய இஷ்டன். எங்கள் வருப்பில்முதலாவது பையனுலிருக்கிறான். அவன்புத்தங்களில் அகேசர் உயர்ந்த சர்க்கார் வேலாகனி வருக்கிறார்களாம். நானும் அவனும் ஒன்றாய்ப்படித்துக்கொண்டு வருகிறோம். வேறுவிசேஷமில்லை.

இப்படிக்கு

தங்கள் பணிவும் அன்புமுள்ள

குழந்தை

கோபாலன்.

என்றோட அப்பாருக்கு எம் காரம் பண்ணறேன் ஸீ. நயெழுகி காசிடமல் துதயெ னக்கு ரொம்ப விஸு மாயிருக்கு யெசுக்கு வாசிக்க துசையா இருக்குந் கேட்டுப் போகடிட்டுடென்னீ சம்மதிக் கணம் யெனக்கு யிதை யெழு தாபோ துஅருணவகதி.

உம்மொடரு

முக்கைசா

வித்திரி.

2. கடுசன் கடிதம்.

ஸ்ரீமத மாமா அவர்களுக்கு அகேச மென்காரம். இவ்விடத்தில் யாவரும் கெடும். தங்கள் கெடும் துக்கு எழுதியனுப்பக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்த தங்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும். தங்கள் குமாரன் கோபாலன் எழுதியிருப்பதால் எண்ணப்பற்றி என்னும் விசேஷமாகச் சொல்லவேண்டிய தில்லை. தங்கள் கடிதத்தை கோபாலன் காட்டினவுடன் எனக்கு மிகவும் விசனமாயிருந்தது. என் அந்நிலைப்பதைப்பற்றி என் தமையனாரவர்களிடத்திற் சொன்னேன். சாவித்திரி முக்கியமாய் என்னால் படிக்க ஆரம்பித்ததினாலும், அதனால் தங்களுக்கு விசனமுண்டானதினாலும், என் தங்கனிடத்தில் மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதன்பேரில் இந்தக்கடிதம் எழுதலானேன். எனினு எழுதவது கோபாலன் சாவித்திரி முதலியவர்களுக்குத் தெரியாது. தங்கள் என்னை மன்னிக்கும்படி வணக்கமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என் கொஞ்சமும் பார்த்தியப் பட்டவனாயிருந்த போதிலும், இன்னும் ஒரு விஷயம்கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சாவித்திரி படிப்பதை தங்கள் தடுக்காமலிருக்கும் படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவளுடைய புத்திசாவித்தனத்தையும் படிப்பின் பெரிதான ஆசையையும் பார்த்துத்தான் என் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தொடங்கினேன். அதைப்பற்றித் தங்கள் கோபாலன் பேரில் கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். என் பேரில் தான் கோபித்துக் கொள்ள வேண்டும். என் சகோதரிகள் மதுரையில் படிப்பது போலவே சாவித்திரிக்கும் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தேன். பிற்பாடு தங்கள் இஷ்டம் தங்களுக்குத் தெரியாத தில்லை. அவளுக்குப் படிப்பின் மேலிருக்கும் ஆசையைப் பார்த்தால் நீங்களே சொல்லிக்கொடுப்பீர்களென்பது நிச்சயம். என் கோபாலனுடனும் சாவித்திரியுடனும் அதிக மனப்பழகி விட்டதால் இவ்வளவு சொல்லவேண்டியது. என் ஏதாவது பிழையெய் திருத்தால் பொறுத்தகொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு

திருசெல்வேலி } தங்கள் பணிவுள்ள
ஆவணிய 12உ. } கட்டேசன்.

எங்கள் கடிதமெழுதி யொருவராத் துக்குள், என்னிடப்படி வாசிக்கும்படி என் தம்பனார் பதிலெழுதியிட்டார். அவர்கடிதத்தில் கட்டேசன் கடிதத்தைப்பற்றி பெருகியிருந்தபடியால், என் அவன் வந்தவுடன் அதைப்பற்றிக் கேட்டேன். அவன் பதில் சொன்னதாவது:—“ஆமாம், பெண்டாட்டி! எனும் ஒருகடிதம் எழுதினேன். ஒருவேடிக்கை கேள். முதலில் எழுதினகடிதத்தில் உன் பெயர்வரும்பொழுது ‘பெண்டாட்டி’ என்று எழுதியிட்டேன். பிற்பாடு அதைச்செறித்துவிட்டு வேறுகடித

மெழுதினேன். எப்படியாவது அவர்கள் சம்மதித்ததே பெரியகாரியம்?” என்றான். அவன் முதற்கடிதத்தை நினைத்து எங்கள் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். அப்பொழுது இரத்திரி போஜனகாலம் ஆயிவிட்டபடியால், “கட்டேசா! நீயெனக்குப் படிக்கும்படி அனுமதி வாங்கித்தந்ததாக, இன்றைக்கு எங்களுடன் சாப்பிடவேண்டும். அன்று மத்தியானத்தைப்போல் வீண்முக்கிரத்துச் சொல்லக்கூடாது” என்றேன். உடனே கோபாலனும், அத்தகையமாரும் என்னுடன் சென்றதொன்றே அவனை வேண்டவே, நாங்கள் எல்லோரும் அன்றுஇரவை உல்லாசமாய்க் கழித்தோம்.

சாவித்திரி.

தமிழ்மொழி வளர்த்தல்.

அல்லது
தமிழ்ப் பாஷையை அபிவித்த செய்யும்
மார்க்கங்கள்.

(154-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இதற்குமுன் சென்னப்பட்டணத்தில் கவர்னர் உத்தியோகம் வகித்துகின்ற ‘கிரான்ட்டிப்’ என்னும் ஐரோப்பியனவான், பி-எ-பட்டம்பெறப் போயிருந்த சில கதெசிகனோக்கி, திருவள்ளூர் குறளும், தமிழ்ப்பழமொழியும் மாந்திரம் வாசித்துப் பார்த்தவியிருந்தான் தமிழ்ப்பாஷையின் பெருமையை அறித்தகொண்டேன்; நீங்கள் தமிழராயிருந்தும், உங்கள் பாஷையை வளர்க்குந் எத்தனறும். செய்யாமலிருத்த மிருத்த வியப்பும், பரிதாபமுமாயிருக்கின்றது! ஆகையால் இனிவாந்து, இந்த மகாபாஷையின் விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தவீர்களாக!” என்றசொன்னதும், அதைக்கேட்டவர் தன்குனிக் து, சித்திரப்பதுமைபோல், வீற்றிருத்ததும், தெரிந்தவிஷயம், எமதுபாஷையில் இவ்வளவு அபிமானம் புறதேசத்தாருக்கே யிருக்கும்பேரது, கதெசிகனாகிய என் இவ்விஷயத்தில் அங்கியிறும் அங்கியிபோல, கம்பாயிருப்பது அழகோ; நீர்ந்தியோ, புன்னியமோ, புருஷார்த்தமோ? அத்தகவரன்ன அப்படிப் பேசக் கேட்டபிறகும், செவிடன் காதிற் சங்கு ணதப்பட்டதபோல் இருக்கின்றவர் அசேக! இம் மட்டோ? அத்தோ! அத்தோ! கதேசபாஷைக் கிலி லாமனோ இத்தப்பாதண்கும் கண்ணகாதா, எல்லா வற்றிற்கும் இன்னிஷ்பாஷையே பேர்த்தா, என்று குருட்டுக்கேள்விக்கேட்கின்ற பித்தருமுண்டு கதேசா பின்னக்கேட்டவர் சிற்கும்படியில், இதினுமோர் தாழ்த்தபடியில்லை! அத்தகைய கேள்விக்கு எப்போது விடைசொல்துவோ மென்றால், அப்படிக்கேட்டபவிராணைகுருடைய வேதத்தையும், ஸைவர்களு

உடைய தேவரத்தையும், ஸ்வேதனவர்களுடைய திருவாய்மொழியையும், மற்றும் தென்மொழி வடமொழிகளினுள் உண்மையிலேயுள்ள எண்ணிறந்த தாக்கங்களையும், மனசோடு புதைத்துவிட்டு, தமது உற்றார் பெற்றார் உறவும் விட்டு நீக்கி, அங்கிலேயபாஷையில் வேதாந்தியபயனும், பிராந்தியை, முதவியசெய்து, அவர்கள் பாழ்நெஞ்சம் குளிரும்படி அங்கிலேயம் பசுப்பி, அங்கிலேயத்தம்முடன் கூடி, மது மாயம் புசித்து, அவருடன் சம்பந்தமும் செய்ய உடன் படுவாரென்றால், அப்போது அதற்கு விடையளித்துக் கொள்வோம். அத்தக்கேள்வி கேட்டவர் அப்படிச் செய்து உகவார்போது! உகவாரென்றால் அப்போது என்னவாகக் கேட்கும் கேள்வியாதனில், 'என் மற்றகாரியங்களுக்கு கெல்சாம் அங்கிலேயம் போதமென்றவர்க்கு, இக்காரியங்களுக்கும் செய்தகொள்ளத் தடையென்னவந்துவிட்டது?' என்பதே. அப்படிச் செய்யவும் உசேமென்றுசொன்னால், அவர்கள் கேட்டவினாவுக்கு விடையகரவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில், அப்போது அவர் 'அங்கிலேயம் பசுப்பி' என்ற அத்தன்மையான பெயர்க்குட்டிக் கொள்ள அருகத்தாமென்றுயாவரும் சம்மதிப்போம். அத்தப்பெயர், அப்போது அவருக்கே உரித்தாகும். அப்பாலும் அன்னவரை அங்கிலேயர் தம்முடன் சேர்த்துக்கொள்வாரோ, பதொன்றுதள்ளியவிராரோ தள்ளியிட்டால், அரசன்மகன் மூன்றுபுரிய ஆசைப்பட்டி எளியவன், அது தன்மையச் சம்மதமாயிருக்க, கவியாணம் பாதி கிணரவேறிற்றென்று கொண்டாளுப்த கதைக்கு இவர்களே லெக்கவார்க்கள். அப்போதுதான் இவர்கள் செய்கையில் அழகு ம்பெருத்ததும் கன்றாய்வெளிப்பமும். இப்போது நாம் என்னசொன்னாலும் அதை அவர்கள் எம்பார்கண். அவர்களுக்கு இப்போது வயிற்றுப்போட மிஞ்சிநிற்கும். அதற்கும் இப்போது வயி அடைபட்டிக் கொண்டவருகிறது. இப்போது மெட்டிருளேஷன் பரிணாமமாத்திரம் பாஸ்செய்தவர்களுக்கு, கவர்ன்மென்ட்டில் இனிப் பதினாறு ரூபாய் சம்பளத்துக்குக் குறைந்த மொச்சி முதவியவேலைக்கு மிஞ்சினவேலை கொடுக்கப்படமாட்டாதென்று, பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்ட்டுருடைய சட்டம் பிறிது பலவளாகவிலையே. ஆட்டைப்பிடித்தது, மட்டையும் பிடிக்கும், மனிதனையும் பிடிக்கும். இனித்தமசயில்காமன், (F. A.) எப்-ஏ, (B. A.) பி-ஏ பரிசைக் கள் பாஸ்செய்தபெர் தொலை அகிரிக்கும்போது, அவர்களும் இம்மாதிரிச் சட்டத்தக்குப்பலியாகி, அப்புறம் வேறுவேலை யில்லாவிட்டால், வீரதோறும் பவியேற்றுகங்காலமும் கெருக்கவரும் போலித்தது! அவர்கள் கல்விக்கென்று செலவுசெய்த பணமும் திரும்பக்கிடைக்கப் போகிறதில்லை, இதுபோல

இப்போது கிழக்குவரும் காரியங்களுக்கும், சுயபாஷைகள் அண்டத்துவரும் தளர்ச்சியையும், கன்வான்களே ஆழ்த்து கவியுடன், கித்தித்துப்பாருக்கள்! கித்தித்து அதைகிவர்த்தி செய்பதற்குத்தவழியைத் தேடுகன்! கவியைற்றுச்சம்மா இருக்க இதுவன்றுகோம்! இன்னும், மட்டில்லாமதும், கித்தனில்லாமதும், பின்னகளை அங்கிலேயம் தனியாகப்பயிற்றுவிக்கும் வழக்கத்தை, கவர்ன்மெண்ட்டுக்கும் சற்றேறும் கொழவிட்டபாடிஸ்சை, தாய்த்ததைமாரும் அவருக்கு சுயபாஷைப் பயிற்சி தருவிக்கிறதில்லை! மோசம் கெருக்க வரும்போது காரியமெல்லாம் தெரியவரும்! ஐர்க்கிரைத்! ஐர்க்கிரைத்! இப்போது யதார்த்தவாதி வெருஜன் விசோதியாகவே தோன்றுவான்.

கனவான்களே, இன்னும் ஒரு வார்த்தைசொல்லி இவ்வுபத்தியோசத்தை கிறுத்துகின்றேன். காலதாமசத்தையும் சொற்றூற்றங்களையும் மன்னித்து, நான் சொல்லியவத்திலும் உங்களுக்கு எவ்வளவுதாம் கியாயமாகத்தோன்றியிருக்குமோ, அவ்வளவுமேகன் அங்கோம்செய்து, அவ்வங்கோத்திற்று ஏற்பு, காரியத்திலும் அதை கிணரவேற்று முயல்விவன்மென்று வண்ணதமாய் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன். நான் சொல்லியவத்தெல்லாம் இவ்வுபத்தியோசத்தை, எப்படியாவது வார்த்தைப் பெருக்கால், எழுதிமுடிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால். இவ்வை, இவ்வை! இதைக்கேட்டபவர்களுடைய புத்தி புத்திக்கு இவ்வண்ணமென்றும் கியாயமென்றும் தோன்றியவரையில் அவர்களை அதை நடபடியிற் கொள்வோர் செய்யவேண்டுமென்று, அத்தரங்கத்தில் உண்மையான, காரியமான உத்தேசங்கொண்டே, இவ்வுபத்தியோசத்தை எழுதப்புகுத்தேன். இந்த பாகத்தை கீம்கள் கன்றும்க்கருத்திற் பிக்கவேண்டுமென்று தாழ்மையாய் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன். வெறுமவார்த்தையாழ்நிக் இதுவன்று கோரம். அத்தோ! அத்தோ! வார்த்தைபேசி நிற்பதை விட்டு, நாம் இவ்விஷயத்தில் அபிமானமும், ஈக்கமூங்கொண்டு, காரியமாய்ச்செய்து முடிக்கவேண்டியவேலை மறு போவிருக்கின்றதே! இவ்விஷயத்தில் இன்னும், கனதனவான்கள் மனமகந்து அசட்டையாய் இருத்துவிட்டால், பின்வாக்கடியை ஆபத்தை தீண்டு தருகும் பதைக்கின்றதே! புறபாஷையாகிய பெருமென்றும், சம் சுயபாஷையாகிய பயிருக்கு அணிகோலிக்கொள்ளுறும் என்கெவந்த அழித்துவிடுமோ, என்று மனம் ஈரப்பதறும் பார்த்துத் தத்தனிக்கின்றதே! நமது வார்த்தைதம்மும் நமய் கமருத்துணியாய் வரும் உதவியின் கிறுமையும், இப்போது காலத்தின் கிறுமையும் எண்ணியெண்ணி உன்னம் ஏக்கறுகின்றதே! இன்னத்தான் தமியுரையுையைத் தாயாக உடைய

வர் அத்தாயை ஆதரிப்பாரோ, இல்லையோ, அவர் நெஞ்சம் இரங்குமோ, இரங்காதோ என்று சந்தேகித்த நெஞ்சம் ஆழித்தறும்புபோல் அலைப்படுகின்றதே! கனவார்களே! அபிமானிகளே! இவையெல்லாம் ஆழ்ந்தயோசித்தற்பாருங்கள்! நெஞ்சத்தை அங்குயிர்க்கும் அலைப்பிடாமல் உண்மையாய் எம்பினைதை ஊக்கமாய் நடத்துங்கள்! கருணையுள் கடலாகிய கட்டவுறும் அத்தாங்கி அருள் செய்வாராக!

முற்றிற்று.

ஜி. லக்ஷ்மணப் பிள்ளை, பி. ஏ.

குடித்தனம் பண்ணுகிற
முன்று விதங்கள்.

(147-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இப்படியிருக்க, தம்மில்லுக்குத் தரித்திரர்களுக்கு வைத்தியம் பண்ணுவதில் எப்பொழுதும் வேலைக்கு நுழைவீன்றியிருந்தது. ஆனால் சில நாட்கள் சென்ற பின்பு பணக்காரர்கள்கூட இவனிடம் வரத்தலைப்பட்டார்கள், ஒருகால், இவன் விடவொயில் அல்லவோ! விரோதியின் வண்டியைப்பார்க்கிலும், ஒரு விதத்திலும் தாழ்மையில்லாத ஒரு வண்டுவந்த வீன்றது. அப்பட்டனத்தில் மிகுந்த ஐக்கியமுள்ள தனகோடிசெட்டியார் வந்திருக்கிறாரென்று கேள்விப்பட்டவுடனே சத்தியவதிக்குச் சந்தோஷத்தினால் மணந்தடித்தது. அவர் வெறுமையாய் திரை மனநோயால் வருந்தி அநேக வைத்தியர்களாலும் தன்னைச் செளக்கியம்பண்ண முடியாததன்கே! தம்மில்லுடைய புகழைத் தேன்விப்பட்டு இவனிடம் வந்தார்.

சோயின்னதென்று தெரியாமல் மனம்போனப் பழம் மருத்துவனைக்கொடுத்தது, “பாருங்கள் ஒருகொடியிங் செளக்கியம்பண்ணி விடுமேன்” என்று சொல்லி வைத்தியம் செய்யும் சில மூட்டர்களுக்கு இதைப் போல் வேறு கல்சமயம் கிடைக்கமாட்டது. ஆனால் தம்மில்லுக்கு அப்படிப்பட்ட இழிவான் தொழிலைச் செய்யக் கொஞ்சகூடத் தெரியாது.

தனகோடிசெட்டியாரைப் பார்த்தவுடனே, “அய்யா, உங்களுடைய விவாதியைத் தீர்க்க வைத்தியன் வேண்டியதில்லை; நீங்கள், நான் சொல்லும் சில சந்தகிகளைச் சாக்கிரதையா யனுசரித்து வந்தால், உங்களுடைய விவாதி பறந்து போமென்று” உண்மையைச் சொல்லி, சில பத்தியம் முதலிய கற்றைச் சொல்லி, கவிமையான வேலையும் மருவியசாரமும் கூடா வென்றும், சிலநாள் கிரெகிர்தகளுடனே சந்தோஷமாக்கவே பொழுதுபோக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னான்.

உடனே செட்டியார் “நீர் இதைப்பார்க்கிலும் பெரு-சொடிய நோய்களையெல்லாம் தீர்த்திருக்கி

நீரே, இதென்ன உமக்கு ஒருபெரிதா? நீர் எனக்கு வைத்தியம் பண்ணத்தான் வேண்டும்” என்று பிடிவந்தஞ்செய்தவுடனே, தம்மில்லன் “ஐயா, நான் இதுவரையில் ஏழைகளைச் செளக்கியப் படுத்தினதற்கு மூக்கியமான மருந்து யாதெனில் அவர்களைத் தேச சத்தமாகவும், உணவுமுதலியவைகளில் மிதமாகவு மிருக்கச்செய்வதுதான், அவர்கள் நான் சொல்லித்தானே அப்படியிருக்கவேண்டும். தாங்களே சுத்தமாயும், மிதமாய் மிருத்துவிட்டால் அவர்கள் என்னைத் தேடவேண்டியதில்லையே” என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே செட்டியார் தம்மில்லுடைய கற்றை நன்றையும் சல்லியையும் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டு அவனிருந்த தரித்திரஸ்திரியைப்பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டார், அவனை விட்டுப்போகும்போது கிரமமாய்ச் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைப்பார்க்கிலும் கொஞ்ச மதிமகாகவேகொடுத்தது “ஏழைகளுக்கு நீர் தர்மத்துக்கு வைத்தியம் பண்ணுகிறபடியால் பணக்காரர்கள் உமக்கு இரட்டிப்பு மடங்கு கொடுக்கவேண்டியது சியாய்த்தானே” என்றார், தம்மில்லனைத் தினந்தோறும் தன்விட்டுக்கு வரும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவனுமப்படியே செய்து வந்தான். அவரோடுகூடத் தினந்தோறும் பெருநேரம் சந்தோஷமாய்ப்பேச அவனுக்குச் சாவகாசமிருந்தபடியிருவே தனகோடிசெட்டியார் கூடிய கிரெகிர்ததில் கொஞ்சம் செளக்கியம் மடைந்தார்.

எம்முடைய கிரெகிர்தக் விருவரும் சோற்றுக்கு வருந்திக்கொண்டிருந்ததை இதுவரைக்கும் பார்த்தோம். இதுவரையில் அவர்கள் கடன்பட்டிருப்பது, வேறு மினாய் மருந்தகொடுப்பதையும், வைத்தியம் பண்ணுவதையும் தவிர, ஏழைகளுக்குச் சிவசமயங்களில் பொருளுதவியுஞ் செய்தவந்தார்கள். ஆனால் இதுமுதல் இவர்களுடைய ஸ்திதி வேறுபட்டு விளங்கப்போகின்றது. தம்மில்லன் தினந்தோறும் பணக்காரர்களிடம் பொருள்படிநேரிட்டது. அவன் இப்பொழுது வரவு செலவு கணக்குவையும் படியாயிற்று, இனிச் சத்தியவதியும் ஏழைகளுக்குத் தவிர செய்யப் பொருளுக்காக இவனை வருந்திக்கேட்க வேண்டியதில்லாமற் போயிற்று.

இவர்களை இப்படி விட்டுவிட்டு அப்பட்டனைத் தின் வேறொரு தெருவுக்குப் போவோம்.

அங்கு ஒரு பெரிய வீட்டில் ஒரு கோத்தியான அறையில் அலங்காரவிலைநீர் உட்கார்த்திருக்கிற பாருங்கள். அவன் இரண்டெட்டை தன் வேலைக்காசனைக்கப்பட்டான். இரண்டெட்டை அவன் அவனிடத்திற்கு வந்தான்.

“இன்னும் அந்தச் சாலைவைகள் வரவில்லையா?” என்று இரண்டெட்டைகளிடம் கேட்டான்.

“இல்லையம்மா”

“சாலைவகைவரவில்லைபென்பதெதிர்த்தாய்?”

“ஆம் அம்மா”

“அந்த அந்தச் சோலை எடு, அந்தல், அந்தப்பிம் காள் சோலையா” என்றுசொல்லி அந்தவாறெடுத்து வைக்குடையில் போட்டுக்கொண்டு “என்ன சம் கடம் இன்னும் சாலைவகை வரவில்லையா” என்றார்.

உடனே அடுத்த மிகுந்தில் ஒருமனிதன் கையில் ஒருபெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளேவந்தான். அவன் அப்பெட்டியைத் திறந்துபார்த்தான். அங்கு உட்கட்டினை ரோமத்தால் செய்யப்பட்ட 200 ரூ. முதல் 300 ரூ. வரையிலும் பெரும்படியான அணிகலம் சாலைவகை இருந்தன. இவைகளை யெல்லாமெடுத்துத் தூர எறித்துவிட்டான். 200 ரூ. பெரும்படியான ஒரு சாலைவகைமட்டும் கொஞ்சம் கேர்த்தியாயிருந்தது. ஆனால், அவன் அதின்மீது வெகு செலவெடுத்து மீண்டான். நன்னால் அவ்வளவு செலவுசெய்த சாலைவகை வாங்கமுடியாது; ஆனால் ஏதாவதும் ஒன்றுவேண்டியது அவசியம்தான் என்றான். அந்தவியாபாரி “நீங்கள் எதை எடுத்துக்கொண்டபோதிலும் பின்னால் வருத்தப்படமாட்டார்கள். எல்லாம் வெகு சகாயமாய்க் கொடுக்கிறேன்” என்றான். அவனும்பெட்டியை கிணக்க ஆரம்பித்தான். கடைசியில் உடனே ரொக்கம் கொடுக்கவேண்டாமாறால் 200 ரூ. பெரும்படியான ஒரு சாலைவகையை வைத்துக்கொள்ளலாமென்று தீர்மானித்தான்.

“நீங்கள் ரொக்கம் கொடுக்கவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை யம்மா. ஆனால் என்னிடத்தில் வேறொரு சாலைவகையிருக்கின்றது. அதையும் வேண்டுமென்றால் பாருங்கள்.” என்று வியாபாரி சொன்னான். அவலக்காரவியோதி அந்தச்சாலைவகையையும் பார்த்தவேண்டுமென்று சொன்னவனிடம், வியாபாரி அந்தையும் அவளுக்கு எடுத்துக்காட்டினான். அதன் விலையோ 300 ரூ. அதமிகவும் கேர்த்தியாயும், கிறத்ததாயிருந்தது. ஆனால் அவலக்காரவியோதி அதை வாங்கச்சத்தியில்லாதவனாயிருந்தான். இருந்தபோதிலும் தான் முன்னெடுத்துவைத்த 200 ரூ. சாலைவகையையும் இதைதான் ஒத்துப்பார்க்கும்போது, 200 ரூ. சாலைவகை என்றுவருக்கவில்லை. உடனே கேர்த்தியோ, 200 ரூ. சாலைவகையுடையார்த்தான். வியாபாரியோ 300 ரூ. சாலைவகையின் அழகை விரிவிக்கத் தொடங்கி கடைசியில் இவன் முதலில் போர்த்திவிட்டான். அது இவனிடையே ஆடையின்பேரில் வெகு கேர்த்தியால் பொருத்தியிருந்தது. உடனே, கிணக்கனாடி. முன்னென்று முன்னடிவகையும், பின்னடிவகையும் திரும்பித் திரும்பிப்பார்த்துக் கொண்டான். அச்சாலைவகைத்தன்மேல் போட்டுப்பார்த்தான்.

தான், எடுத்துப்பார்த்தான். ஒருகையில் மடித்துப் போட்டுப்பார்த்தான். இப்படியெல்லாம் பார்த்த பிறகு “நல்லது இதை காணவேத்துக் கொள்ளுகிறேன். எனக்கு ஒன்றுவேண்டியது அவசியம்தான், இச்சாலைவகை வெகு சகாயம்தான் என்று கிணக்கிடுவோன்” என்றான்.

இப்படியிருக்க சத்தியவதி அங்குவிடம் ஒத்த சேர்க்கார். வியாபாரியை உடனே போகச்செய்து, அவலக்கார வியோதி சாலைவகையை ஒரு காங்கலியின் மேல் அழகாய்மடித்து வைத்துவிட்டு “து! சத்தியவதி, நீ வருவாயென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நீ முன்னால் விட்டுக்கு வருகின்றென்று செய்தவாக்குத்தத்தத்தை நான்மறக்கவில்லை” என்றான். அவலக்கார வியோதி தன்செய்யப்பத மரியாதைவைக்கண்டு சத்தோஷப்பட்டே, சத்தியவதி ஒரு சகாயமாம் சொல்லத் தொடங்கினான்.

அதாவது காளியின் பின்னாக உட்பட செவ்வழிப்பின்னாகளுக்குத்தம்மாரடாசாலை ஒன்று ஏற்படுத்தி, தரித்துக்கு அன்னவள்திரம் முதலியவற்றைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான்.

சத்தியவதி:—“என் செய்கிறுக்கிற ஏற்பாட்டை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுமீர்களென்று கிணக்கிடுவோன். வெறுகாளமாய், காணே இத்தரிமத்தை என் கையில்லுந்து ஒருபாகம் போட்டுவைத்து கிணக்கிடுவோன். ஆனால் இப்பொழுதான் என்முருஷுக்குத் தருத்தவரும் படி வந்த கொண்டுருக்கிறத. ஆனால், நீங்களும் ஒருபாகம் கொடுக்கத்தான் வேண்டுமென்று கேட்க எனக்குத்ததரியம் உண்டாயிருக்கிறது” என்றான்.

அவலக்காரவியோதி:—“து! து! சத்தியவதி, நீ எவ்வளவு தரிசாலியாயிருக்கிறாய். எனக்கும் உன்னிடம்போல தரிசம் செய்ய ஜகவரியிருக்கக் கூடாதா? எனக்கு எப்பொழுதும் ஏதாவது வேலைவருந்து கொண்டு யிருக்கிறது. ஒவ்வொரு சிமிஷமும் ஏதேனும் செலவு இருந்து கொண்டு யிருக்கிறது. பொதுவாய்ப்பணக்காரர்களுக்குத்தான் பெரிய செலவுகளுக்கின்றன. ஆகையால், அவர்களைப் பணக்காரர்களென்று சொல்லுவதே தப்பிடம்” என்று தன்னுடைய கேர்த்தியான பட்டுப்பையை வெடுத்த மோதிரங்களெறித் விரக்களில்தொங்கவிட்டுக்கொண்டு பின்னும் சொல்லுகிறான்:—“என்னிடத்தில் ஒருகையோ உட இல்லை. இதோ பார், பையில் ஒன்றுமில்லையே. ஆனால் உன்னுடைய ஏற்பாடு வெகு நல்ல தரிசம்தான். ஆகையால், தயவுசெய்து நீ எவ்வளவு அத்தருமத்துக்குக் கொடுக்கப் போகிறாயோ அத்தொகையை என்னக்கர்க்குத்தார்போட்டுக்கொண்டால், பிறகு அதை நான் திரும்பிக்கொடுத்து விடுகிறேன்” என்றான்.

சத்தியவதி வெகு சத்தோஷத்துடனே சமமித்து செல்லுபெற்றுக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குத்திரும்பி விட்டான்.

(இன்னும் வரும்.)

க. ஐயராமையா, பி. ஏ.

சி று வ ரீ க் க ர ன ப கீ க ம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

என் சின்னஞ்சிறு சேக்களே, இத்தவிரை நமது சபைக்கு புதியதோழர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். சிறுவர்களான இந்த பாசத்தை சிறுவர்களைக்கொண்டே கட்டத் தேவனென்று மாயாண்டி மூன்றொரு சஞ்சிகையில் எழுதியது ரூபகமிருக்கும். அப்படி நானொழுதியதற்குக் காரணம் வயதுவந்த பெரியவர்கள் நமது கருத்துகளை யறிந்து கம்மோடு அநதா பங்காட்டிச் சல்லாபிக்காக்கொண்டு சொன்னேன். அப்பொழுது ஒருவனையாரை மறத்துவிட்டேன். “50-சென்றால் அரைக்குழந்தை” என்று ஒரு வசனம் சொல்வதுண்டு. என்னுடைய பாட்டனுர் அவர் வேலையை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு என்ஜேமென் என் தங்கையோடும் வினையாடவில்லை அநிக் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது விட்டுவிட்டு வெளியில் போய்க் கவையுடைய தராவதிரை ந்தால் என் பாட்டியார் வந்து, “குழந்தைகளோடு குழந்தையாக கண்ணுய் வினையாடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்! கடைக்குப்போக வேண்டுமென்று கேற்றே சொன்னேனே. இன்றைப் பொழுதையும் இப்படி கழித்துவிட்டால் எப்போ கடைக்குப் போகிறது?” என்று மூஞ்சையைச் சிணுக்கிக்கொண்டு கோபித்துக் கொண்டவர். அப்பொழுது என் தாயார், “ஐம்பது சென்றால் அரைக்குழந்தை” என்பார்களே. அவருக்கு 70-ஆய்விட்டது. அவர் இனிமேல் குழந்தை யில்லாமல்வென்ன? அவர் சந்தோஷமாக விருக்கிறதைக் கெடுக்காதே. கடைக்குப்போக அவரை விட்டால் வேறையாரு யில்லையா என்ன? கெடு என்று அவிடத்தின்போம் மூஞ்சையைச்சிணுக்காதே. கம்மா இது” என்று அவள் தாயாருக்குச் சமாதானம் சொல்வதுண்டு. அது எனக்கு இப்பவும் கண்ணு ரூபகத்தி விருக்கிறது. எந்தாயார் சொன்னது போல் சிறுவர்களெல்லாம் குழலிகள் தான் என்பதற்கு இப்பவும் ஒரு உதாரணம் காண்பீர்கள். பாரும் என். நமது சபைக்கு இப்போ மூன்று வந்திருக்கிறதாகச் சொன்ன தோழர் யாரென்று வினக்கிறீர்கள்? நீங்கள் யாராவது ஊதித்தறிந்த கொண்டால் கீழே வாசித்துப் பார்த்தால் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.—ஆம், சரி! அவர் ஒரு “தாத்தா” தான். எத்தனை வயசான தாத்தாவோ அது எனக்குத் தெரியுமது. அவரே கீழவன் என்று தான் கையெழுத்துச் செய்திருக்கிறார். சிறுவனைத் தந்தாது என்று கப்பிட நமக்கு சந்தேக மென்ன? முதலில் இவர் சிறுவர்களான பக்கத்துக்கு எழுதினது என் கைக்கு வந்ததும் வயதுசென்றவர் சிறுவர்கையால் சேர்க்கு அவர்களோடு உறவாடி உல்லாசமாக விருப்பதோ என்று யோசித்தேன். ஆனால் இவர் எழுதியதையும், கீழே கீழவன் என்று கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிறதையும் பார்த்தவுடன் இவர் நமது சபைக்கு ஏற்ற வந்தானென்று கண்டேன். உடனே என் பாட்டனுர் என்னோடு வினையாடிக்கொண்டிருந்ததும் என் தாயார் சிறுவர்களெல்லாம் குழலிகள் தானென்று சொன்னதும் ரூபகத்துக்கு வந்தது. எந்தாயார் சொன்ன வினையாடிக்கொண்டு இவரையும் ஒரு குழலியென்று ரூபித்தறிவிட்டேன். இவ்வரை நமது கட்டத்தார்க்குப் பரிச்சயம் செய்துவிட்டுக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். அவரும் ஒரு குழலியென்று ரூபித்தறிவிட்டேனே யென்று அவரைப் பத்தடிக்கக் கூப்பிட்டேயுங்கள். அவர் வயதுசென்ற குழலியாதலால் ஒருக்கால் அதற்கு சம்மதிக்காமல் போய்விடுவார். முதலில் அவர் சொல்வதைக் காதுகொடுத்துக் கேளுங்கள். பழகப் பழகப்பார்த்துக் கொள்ளுவாம். இத்தவிரை நமது நட்புயிர்வாழும் கம்சபைக்கு வந்திருக்கிறார். அவர் வந்ததற்கெல்லாம் ஒருகதை சொல்கிறேன். இப்படியே ஒவ்வொரு தடையும் அவர்களைத் தொல்லிவந்தால் அவருக்கு காமெல்லாம் சேர்த்த புராணங்கள் என்னொரு பட்டப்பேர் கொடுக்கலாமென்று வினக்கிறேன். ஆனால் இதைப் பற்றி நீங்களே யோசியுங்கள். என்கடையை நான் இத்தமட்டோடு கட்டிவிடுகிறேன். நீங்களெல்லாரும் நமது தாத்தா சொல்வதைக் கேளுங்கள். பெரியவர் இத்தனை நேரமாக என் அநிகப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு காத்திருந்தார். இன்னமும் அவரைக் காக்கவைப்பது சரியல்ல.

இங்ஙனம், உங்கள் வினையாடித்தோழன், மாயாண்டி.

பின்னகளே ! பெண்மணிகளே !

உங்களைக்கண்டால் எனக்கு அநிக ஆசையாக இருக்கிறது. என்னென்றேகேட்டால் நீங்கள் கேட்டிருக்கென்கிறார்க்கு நான் ஏதாவதும்பதில் சொன்னால், நீங்கள் கபடாடகம் குதுவாது அநியாசத்தினுக்கைகள் ஆனபடியால், நான்சொல்வதைச்சரிதான் என்று ஒத்துக்கொள்வீர்கள். மீசைமுனைத்த பெரிய குழந்தை விடத்தில்

கான் ஏதாவதும் சொன்னால், அவர்கள் என் சொல்லுமதிக்கிறதெல்லாம், ஒன்று வந்து இது என்ன அதியமம், இது என்னுளில் இல்லையோ என்னும். இன்னொன்று வந்து இதை கான் அறி யேனோ என ஐத்தாம்பாடத்தில் படித்திருக்கிறே னே' என்னும். மற்றொரு குழந்தை ஒகோ கான் இதை இருபது வருஷத்திற்கு முன்னமே கேள் லிப்பட்டு இருக்கிறேன் என்னும். வேறொரு குழந்தை எல்லாம் குறளில் இருக்கிறது, நீர் என்ன புதுமை செய்கிறீர்' என்னும். இதை பெல்லாம் கேட்டால் எனக்கு இரண்டிம்பற்றி எரிகிறது. ஒருசமயம் இரண்டும் சிரிக்கிறதும் உண்டு. ஆகையால் இதே மீசைமுடிந்த குழ லிகளை நெருங்கி அவர்களுடன் சிரேகம்பண்ண எனக்கு இஷ்டமில்லை. மீசை முடிக்காத சின்னஞ்சிறுவர்களான உங்களுடைய எங் கேவேனுமானாலும் வருவேன். உங்களுக்கு காணாத புதுமை பல காட்டுவேன். ஒவ்வொரு சமயம் சின் லுவாரங்கூட விரைவிப்பேன். ஆனால் இதை பெல்லாம் விரையாமல் வித்தை என்றே நீங்கள் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அது இருக்கட்டும். இப்படி வாருங்கள். இந்த அரச மரமீழையில் உட்காருங்கள். கான் இந்த கருங் கல் பாறையின்மேல் உட்காருகிறேன். கான் சொல்வதை உற்றுக்கொளுங்கள்.

I

கான் பத்துப் பிராயத்தில் என்னுடையதகப் பனார் இடத்தில் காணியில் இரண்டமணி ரேம் பாடம்கேட்பதுவழக்கம். அவர் எனக்குச்சுள வான கதை புல்தகம் ஏதாவதும் வாங்கிவந்து கெட்டுத்து அதை படிக்கச்சொல்லி கேட்பார். எனக்கு இஷ்டமான வகை தோசை முதலிய பலகாரங்களின் பெயர்களையும், ஒட்டின்மேல் வந்து கூவுகிற காகம் குருவி முதலானவை களின் பெயர்களையும் பலகையில் எழுதச்சொ ல்வார். கணக்குப்போடவேண்டுமானால் அவர் என்னை விரல்விட்டுக் கூட்டும்படி அடித்ததே இல்லை. மாட்டுக்குக்கால் எத்தனை எண்ணிக் கொண்டவோ என்பார். திண்ணையில் எத்தனை தூண்கள் என்று கேட்பார். விட்டுக்கு எதிரில் எத்தனை பசியாமல் இருக்கிறது என்பார். கை யில் தம்படி காலறு அரையறு அரைக்கால் ரூபாய் காலரூபாய் அரைரூபாய்களை வைத்துக்

கொண்டு என்னிடத்தில் கொஞ்சம் கொடுத்து சில்லரை மாற்றிக்கொள்வார். என்கையில் சில் லரைகெட்டுத்து ரூபாய்கொடுத்து கேட்பார். அப்பொழுது எனக்கு மெத்த சந்தோஷமும் சிரிப்பும் இருக்கும். எனும் என்னைப் பாங்கி ரவிட்டராக கிறைத்துக் கொள்வேன். விட்டில் அரிசிவாங்கிவந்தால் அதில் ஒரு பிட்டுக்கூட அரிசியைப்படிபோட்டு அளக்கசொல்வார். ஒரு அடி மட்டப்பலகையை என்கையில்கொடுத்து எங்கள் தெருக்குரட்டை அளந்து பார்க்கச் சொல்லுவார்கள். அப்பறம் காள்எங்களுடைய விவொசல் எல்லாவற்றையும் திருப்பித்திருப்பி அளந்துபார்த்து பலகையில் எழுதி சாயத்திற் அவருக்குக் காட்டி விடுவேன். ஒரு திராசு வாங்கிக்கொடுத்தார். அதைவைத்துக்கொண்டு காணும் என் தங்கையும் தெருத்திண்ணையில் கடைவைத்துக்கொண்டு வீசையும் பலமுமாக மணியும் கல்லையும் புளி முளையாக கிறுத்து கிறுத்து விற்பதும் வாங்குவதமாக விரையாடு வோம். இப்படி கிருந்தகையில், எங்கள் தகப்ப னார் சம்பளம்வந்தஉடனே விட்டுக்குச்சாமான் வாங்கிவந்தால், காணும் என் தங்கையும் அது களை கிறுத்துப்பார்த்து கடைக்காரன் கிறுத் தது சரிதானா என்று எங்கள் தகப்பனார் கை யில் வைத்திருக்கும் சிட்டோடு ஒத்திட்டிப் பார்ப்போம். எங்கள் அண்ணா அச்சடித்த சட் டம் வாங்கி வந்து கொடுத்தார். [இத்தக்கா லத்தப் பிள்ளைகளுக்குச் சட்டமென்றால் தெரியாது. இங்கிலீஷ் படிப்பு படிக்கிறோ மென்று இங்கிலீஷையும் தமிழையும் ஒன் றாய்க் கொட்டியுளக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு 'காடி' என்றால்—தெரியும்.—மாயாண்டி.] கான் அத்தச் சட்டத்தில் மேல் வரியைப்பார் த்து கண்ணுய் மொச்சைக் கொட்டெட்டியா; போல் எழுதுவேன். ஒரு கான் எங்கள் விட்டு வண்ணன் பதினொரு மணிக்கு வந்தான். அப் போது எங்கள் அப்பா வெளியில் போய் விட் டார். அம்மா அவர்கள் சமையல் செய்த இ னைப்பிழில் படுத்தக் கொண்டிருந்தார்கள். எங் கள் கணக்கப்பிள்ளை சாப்பிட்டப்பையிருந்தான். மேசை அறையில் இருந்த வண்ணன் கணக்கை எறித்து, கான் வவறுகையில் வைத்துக்கொண்டு இடது கையை இடுப்பின் மேல் வைத்து கியிர்

ந்து கொண்டு, காதின மேல் பெண்ணில் வைத்துக் கொண்டு, கிண்கணினுடியில் முடுக்காக இருக்கிறேனு என்றுபார்த்துக்கொண்டு, பின்பு வண்ணுன் எதிரில் போய் வரி வரியாய் படித்தேன், வண்ணுனும் அடுக்கு அடுக்காய் சுவைத்து அனிகளை அடுக்கி வந்தான். எல்லாம் எண்ணிப்பார்க்கும்போது கணக்குசரியாக இருக்கவே துனிகளை மூட்டையாகக் கட்டி வைத்தான். எனும் தங்கையுமாக மூட்டையைக் கட்டடிவின் மேல் வைத்து விட்டோம். அழுக்குத்தனிகளைப்போதுக்கி வந்து கடைபில் போட்டு என் தங்கையை எழுதச் சொல்லி விட்டு நான் தலைகளை உறைகளை கழற்றப் போனேன். எல்லாம் கழற்றியானவுடனே என் தாயார்தலை மீறிருந்த அணையை இழுத்து வேறு அணையை வைத்தேன். அவர்கள் உடனே விழித்துக் கொண்டு என்னை என்றார்கள். வண்ணுனுக்கு எனும் தங்கையுமாக அழுக்குப்போடுகிறோம் என்று சொன்னேன். அவர்களும் எங்கள் பக்கமாய்த்திரும்பிப் படுத்திக்கொண்டு கண்ணை மூடுவதும் திறப்பதும் இரந்தார்கள். நாங்கள் எல்லாம் போட்டுக் கணக்கும் எழுதி விட்டோம். அப்பறம் என் தாயார் எழுத்தவந்து எல்லாம் பார்த்துக் கணக்குச்சரியாய் இருக்கிறதை அறிந்து எனக்கு ஒரு முத்தமும் என் தந்தைக்கு ஒரு முத்தமும் கொடுத்தார்கள். நாங்கள் சொக்காயிறிழுத்த பொன் வெள்ளி பொத்தான்களை எதானிலும் விட்டு விட்டோமோ என்று அப்பறம் நினைத்துக்கொண்டோம். அப்போது என் தாயார் உங்கள் அப்பா வெளியே போரும்போது அவைகளைச் சொக்காய்களில் மாட்டிக்கொண்டு போய்விட்டாரே என்று சொல்லிவை எங்களுக்குத்தையியம் உண்டாயிற்று. சொக்காய் பைகளில் இருந்த கடிதங்களை எடுத்து முன்னமே ஒரு பிரெய்ன் முகப்பில் பலகையின் மீது வைத்து விட்டோம். அப்பறம் எங்களுக்குகைச்செலவுக்குகொடுக்கிறபணத்தைப் பற்றி நாங்களே ஒரு சிறிய புத்தகத் தைத்து அதில் வரவு செலவு எழுதி வந்தோம். இப்படியாக ஒ பின்னாகவே பெண்ணினிகளை எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் உதை படாமல் எங்கள் விட்டில் தானே தாட்டியாகப்படிக்கவும் எழுதவும் கணக்குப் பார்க்கவும் கற்றுக் கொண்டோம்.

எங்கள் அப்பாவுடைய கைப்பே எங்களுக்கு வெகுமானம். அவருடைய கோபமே எங்களுக்கு தண்டனை. அவருடைய ஆசையே எங்களுக்குப் பேராசை. அவரை பூசிப்பதே எங்களுக்கு குருபூசை. நாங்கள் சிறியவர்களாய் எங்கள் தாயாரிடத்தில் எழுத்து முதலானது கற்றுக் கொள்ளும்போது எங்கள் தகப்பனார் குறுக்கிடுவதில்லை. எங்கள் தகப்பனாரிடத்தில் பெரியபாடங்களைப் படிக்கும்போது எங்கள் தாயாரும் குறுக்கிடுவதில்லை. எங்கள் தாயார் பொழுது விடிந்த உடனே எங்களைப் பல் வினக்கச் சொல்லித் தின்பதற்கு ஏதானிலும் கொடுப்பார்கள். ஒன்றும் இல்லா விட்டால் சிக்கிரத்தில் சமையல் செய்து சோறு போடுகிறேன் என்பார்கள். தினம் காலைப் சாப்பிடுமுன் எங்களுக்கு நீராட்டி தோய்த்தவந்திரத்தை கொடுப்பார்கள். நாங்கள் பகல் வேளையில் எங்கள் தகப்பனார் மேசையின் மேல் வைத்திருக்கிற சித்திரம் பொம்மை முதலான படங்கள் உள்ள பத்திரிகைகளைப் பார்த்து அதனை இன்னினை தென்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டும் அவைகளைப் போல் எழுதிக் கொண்டும் பொழுது போக்குவோம். இதற்குக்கிடம். நாளைக்கு உங்களுக்கு வேறே சங்கதிகள் சொல்லப்போகிறேன். போய் விளையாடுங்கள்.

கீழவன்.

தட்டியுணு கடிதம்.

என் அன்புள்ள சிறு கண்பர்களே!

போன்றதம் கம்முடைய தொழிகளுக்கு “ஸ்திரீபுத்திப்பளயாதக” என்பதைப் பற்றி நான் சொல்லிய கதையை நீங்கள் அறிந்திருக்கலாமே. இத்தத்தடவை உங்களுக்கு ஒரு வினோதமான கதை கொண்டுவந்திருக்கிறேன். அதைக்கேட்கும்போது சிரிக்கச்சிரிக்க வேடிக்கையைச் செய்யத்தக்கதாயும் விவேகத்தைத் தரத் தக்கதாயும் இருக்கும். இது என் போய்க்கொண்டிருக்கும். பாடசாலைப்பிடித்த சாக்கு. அப்பாடசாலையில் படிக்கும் சிறுவர்களில் ஒருவனுக்கு அப்பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயர்களில் ஒருவர் விட்டுப் பாடம் சொல்லி வந்தார். (விடப்பாடம் = private tation)

அவ்வாறியல் இச்சென்னப்பட்டனத்தில் உயர்ந்த உத்யோகம்செய்து மிருத்த செல்வாக்குப் படைத்த கனவானுள் ஒரு தனவானுடைய புத்திரன். அப்பையன் அவன் பெற்றோருக்கு ஏகபுத்திரன். பையன் பிறந்த சில தினங்களில் தகப்பன் இறந்துபோகவே பிள்ளையைக் காப்பாற்றவேண்டிய பாரமெல்லாம் தாயின்தலையில் பொறுத்தது. அந்த அம்மனியோ, மகாபதிவிரதா சிரோமணி, உயிரகவிடத்து அன்பும் ஆதரவும் உடையவள், தர்மகுணசிகை, சாதுக்கணை ஆதரிப்பவள். கல்வியருமையும் கற்றோர் பெருமையும் நன்றும் அறிந்தவன். தன்பிள்ளைக்கம்பென் வளர்த்த கசடன் என்று பேரொடாமல் எப்படியாவது தன் பர்த்தாவின் பேராமுன்னுக்குக் கொண்டுவிட்டு, காண்போருக்கு யோக்கியனென்று பேரெடுத்து கல்வ ஸ்திதியில் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, தன் மகனுக்கு வீட்டில் படிப்புச்சொல்ல ஏற்பாடு செய்தான். அவரோ பொருளையே பொருளாக எண்ணுபவர் அல்லர். பிள்ளைகளை பெருஞ் செல்வமாகவும் அவர்களோடு பொழுது போக்குவதே உல்லாசமாகவும் எண்ணுகிறவர். மேற்படி பையனுக்கு அவர் பாடம் சொல்லி வராநிற்க, பையனுக்கும் வரத்தியாருக்கும் ஒருவர்க்கொருவர் மிக்க சேசமுண்டாகி, காலம் இன்பமாய்க்கழிந்தது. இப்படி இருக்கையில் அப்பையன் படித்த பள்ளிக்கூடத்தில் வெளியூரான் ஒருவன் படிக்கவந்துசேர்த்தான். அவனுடைய குணமும் நடத்தையும் கெடுதல் என்று, அப்பள்ளிக்கூடத்தில் இருப்பவராதலால் அந்த வரத்தியாருக்கு நன்றும் தெரியும் அப்படியியவாறென்ப நான் மேலெசொன்ன சிறுவன் பணக்காரனென்றும் தயான் குணமுள்ளவனென்றும் எனிடில் மோசம்போகக்கூடியவனென்றும் எப்படியோ தெரிந்துகொண்டுமெள்ள இவனோடு சிகேகம் செய்யத் தலைப்பட்டு இவன் வீட்டுக்கு வருவதும் போவதும் இருந்தான். அவன் கம்முடைய சிறுவனோடு இரகஸியத்தில் பேசுவதையும் பிறர்க்குத் தெரியாமல் இவனோடுகலந்து உறவாடுவதையும் வாத்தியார் பலதடவைகளில் பார்த்து அவனை வீட்டில் சேர்த்தால் ஏதாவது ஸ்ரீடமும் கஷ்டமும் சேருமென்று ஜாடையாய்ச்சொல்லியும்

பையன் கேளாமல் அவனோடு அதிகமாய்ப் பழகியே வந்தான்.

கம்முடைய சிறுவன் எல்லாக்கும் எனிடில் அடையக் கூடியவன். எடுத்தார் மகப்பிள்ளை, விளையாட்டுக் காட்டுவோருடைய செயல்களை பேச்சில் எனிடில் மடங்கும். இயல்புள்ளவன். எந்த ஏக்காரியத்தையும் தானும் அறிந்து கொள்ளான்; பிறர்சொன்னதும் தெரிந்தகொள்ளான். ஒன்றுசொன்னால் மற்றொன்று செய்யான். இப்படிச்செய்வது அவனுடைய இயற்கையான அறியாமையினாலேயே யொழிய வேறில்லை.

ஒருநாள் மேற்சொன்ன அயனார் வாசியன் ஒருவரும் இல்லாத சமயம்பார்த்து கமது சிறுவனது அறைக்குள்புகுந்து இரண்டொரு புஸ்தகங்களையும் சில விஷயபுர்த்த பொத்தான்களையும் ஒரு கழகாயத்திரத்தையும் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டான். இது சங்கதிதெரிந்து பையன் வருத்தப்படும்போது வாத்தியார் பையனை நோக்கி “உனக்காயும் தெரியாது, ஒருவாச்சொன்னதும் கேளாய், நான் ஒன்று சொன்னால் நீ யொன்று செய்கிறாய்” என்று சொல்லி,

“ல்வயபுத்தி யில்லாவிட்டாலும் சொற்புத்தியாவது நெண்டும்”

என்பதைப்பற்றி ஒரு கதையைச்சொன்னார். அதாவது:—ஒரு ஊரில் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரேயிள்ளை. அவன் மகாமுடன், எழுதப்படிக்கத்தெரியாதவன். அவன் முழுமுடையிருந்ததமன்றி எழுடியுமாயிருந்தான். இப்படிப்பட்ட தன்மகனுக்கு எப்படியாவது கலியாணம் செய்துவிட வேண்டுமென்று அந்தபிராமணன் எண்ணிப் பெண்டிட்டுலுற்றான். இப்படியிருக்கையில், மற்றொருநில ஒரு அத்தனன் மிருத்தபணக்காரனாகவும் ஒரே பெண்ணை உடையவனாகவும் இருந்தான். அப்பெண்ணோ அதிருபலாவன்ய செளந்தரியமும், லீறந்தக்கலியும், தற்குணம் நற்செய்கைகளும் பொருத்தி மகா புத்திசாலியாயிருந்தான். பெண்ணுக்குத் தருத்த புருஷனை மணம் செய்விக்கவேண்டுமே என்று பெண்ணைப்பெற்றவன் யோசித்து முடித்திரண்டு குணமும் எவ

னுக்கு இருக்கிறதோ அவனுக்கே தன்பெண்னை மனம் செய்து கொடுப்பதாய்த் தீர்மானித்திருந்தான். இது சங்கதி கேள்விப்பட்டு மூடப் பிள்ளைக்குப் பெண் தேடும் பிராமணன் வந்து புத்திரனுக்கு முப்பது குணங்கனிருக்கின்றமையால் அந்தப் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொடுக்கும்படி பெண்ணுக்குத் தகப்பனாக்கேட்க, அவனுமேயொசித்து, ஏம் அகேகம்பிள் லாககாப்பார்த்தோம். எவனுக்கும் இவ்வளவு குணங்கள் இருக்கக்கண்டதில்லை. இவனுக்கு இரண்டு குணங்கள் தானே இல்லை. பாதகமில்லை. என்று கனியாஸ்ததை கிச்சபித்து வேண்டிய ஆடம்பரங்களோடும் எடுத்தத் தொடங்கினான். கனியாஸ்ததை எத்தனாக்கும் புரோகிதர், பெரிமிகேதருளத்தில் பிள்ளையாண்டானே கேந்திர பெரிசியை ஆகுதி செய்யச் சொல்ல அவன் தன் வாயில் போட்டுக்கொண்டான். புரோகிதர், அடா! அடா! அக்கிரியைல்லவோ இடச்சொன்னேன், வாயில் போட்டுக்கொண்டாயே என்னவே, மணமகள் உடனே வாயிலிருந்த பெரியை அக்கிரியைத் தில் உமிழ்தான். இதைக்கண்டு புரோகிதர் இது என்னடா! அக்கிரியை எச்சிலாக்கி விட்டாயே” என்ன, மணப்பிள்ளை அக்கிரியைச் சத்தி செய்து விடுகிறேனென்று பக்கத்திலிருந்து ஒரு செப்பு ஜலத்தை அக்கிரியில் கொட்டிவிட்டான். புரோகிதர், வெகு அழகு! என் கல்யாணம் செய்கின்றது. வெகு ன்னுபிருக்கிற. தென்று தம்மையேவெறுத்துக்கொண்டு, போதும் அப்பா நீ சும்மா உட்கார் என்றார். அதற்கு முழு மூட மணப்பிள்ளை, கழுவியில் களைபிடுங்கியும் சூர்த் எட்டும் வறக்கப்பட்டவனாதலால், ஒரு காலை மண்டியிட்டு மற்றொரு காலை குத்திட்டு, தர்ப்பணம் செய்கிறவன் போல உட்கார்த்தான். இதைக்கண்டவுடன் புரோகிதருக்கு அடங்காக்கோபம் உண்டாகி, “என்னடா ஒன்று சொன்னால் ஒன்று செய்கிறாய்” என்று கடித்து சொல்லவே, எழுமுடைய மத்த புத்திமணப்பிள்ளை, ஐயா, இளி என்ன ஒன்றும் செய்கிற தில்லை; செத்தபிணம் போல விழுந்து கிடக்கிறேனென்று சொன்னான். உடனே, கீழே தண்மணப்பிள்ளை செய்கக்களையும், இப்பொழுது கல்யாணப் பந்தலை செத்தபிணம்போல விழுந்துகிடக்கிறேன் என்ற அமல்கலவார்த்தையை யும்கேட்டு பெண்

னைக்கொடுத்த பிரபு சம்பந்திப்பிராம்மணனைப் பார்த்து ஆளுச்சினத்தையும் அடபாவி! உன் பிள்ளைக்கு முப்பது குணங்கனிருக்கின்றனவேன்று சொன்னியே அந்த பவிஷா- இதுதானா என்று கேட்கவே, பிராமணன், “ஐயா, என்ன முன்னியே இரண்டு குணங்கனில்லையென்றேனே அதாவது தானு மறியான், ஒருவர் சொன்னால் கேளான். இதுவே தவிர மற்றப்படி உன்பது உடுப்பது உறங்குவது முதலிய காரியங்களில் சமர்த்தன் தான். வேண்டுமானால் பரிகைத்து செய்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்றான்.

கேட்டவர்களோ என் அருமைச் சிறு தோழர்களே! ஆகையால் நீங்கள் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் கர்மையாக ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொள்ளுபவராவது மல்லாமல் அறிவுடையபெரியோர் சொல்லுவதையும்கேட்டு அதன்படி செய்யப்பாருங்கள். வேறு காணிக்ந்தமுறை உங்களிடத்து அதிக அவசரத்தில் வந்தேன்; இப்பொழுது எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில்பரிகைகள் சமீபித்தபடியால் அதிகவேலைகள் எனக்கு இருக்கின்றன. போய்வருகிறேன்.

இப்படிக்கு

உங்களன்புள்ள

குட்டியாணா,

அங்கிலேய நாட்டுக்கவி சக்ரிரவர்த்தியுமீராஜ சுவிராணருமாயிருந்த லார்ட்டென்னிஸன் என்பது அக்டோபர் 1௩ அகருடைய 83-வது வயதில் காலஞ்சென்றார்.

கனம்பொருத்திய கவர்னர் லார்ட் வென்லாக் அவர்கள் அக்டோபர் 10-ம் முதல் வெனிஸ்ஸில் லாக்ஸில் கற்றுப் பிரயாணம் செய்துவருகிறார்.

கனம்பொருத்திய இராஜப்பிரதிகிதி லார்ட் லாக்ஸ்டென் அவர்கள் ஐதராபாத், ஹைதர் இராஜ்யிப்பங்கன் விஜயம் செய்துவிட்டு நவம்பர் 24-ம் காலமே 8-ம் மணிக்குச்சென்னை வந்து செருவார். சென்னையில் 4-5-வது பிந்துவிட்டு நேர கல்கத்தாவுக்குப் போவார். நவம்பர் 26-ம் பச்சையப்பமுதலியார் பாட்சாஸ்கனின் 50-வது வருஷபூர்த்திமகோற்சவம் கொண்டாடத் கடும் சபையில் இராஜப்பிரதிகிதியவரிகள் அக்கிராசனாதிபதியாக வீற்றிருக்கச் சம்மதித்திருக்கிறார்.